XXIII. évfolyam 37. szám
1967. szeptember 14
Ára: 1 forint

Ludas Matyi

— Elnök úr, végre egy levélíró, aki egyetért az ön külpolitikájával!
— Nagyszerű! És ki az?
— A kedves felesége …

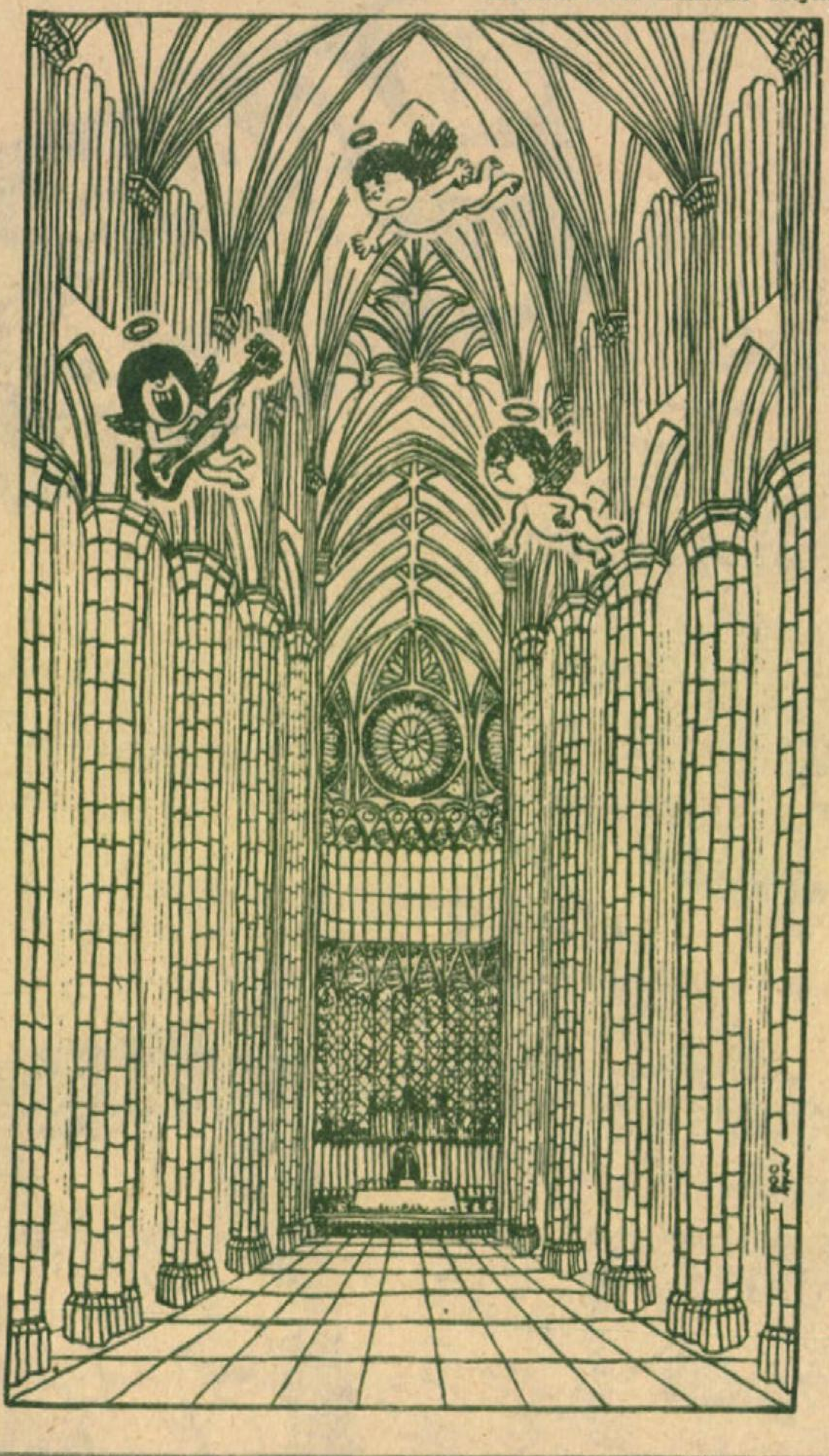
Endrődi István rajza

KÉT DÍJNYERTES KARIKATÚRA A NEGYEDIK

NEMZETKÖZI KARIKATÚRAKIÁLLÍTÁSON MONTREALBAN

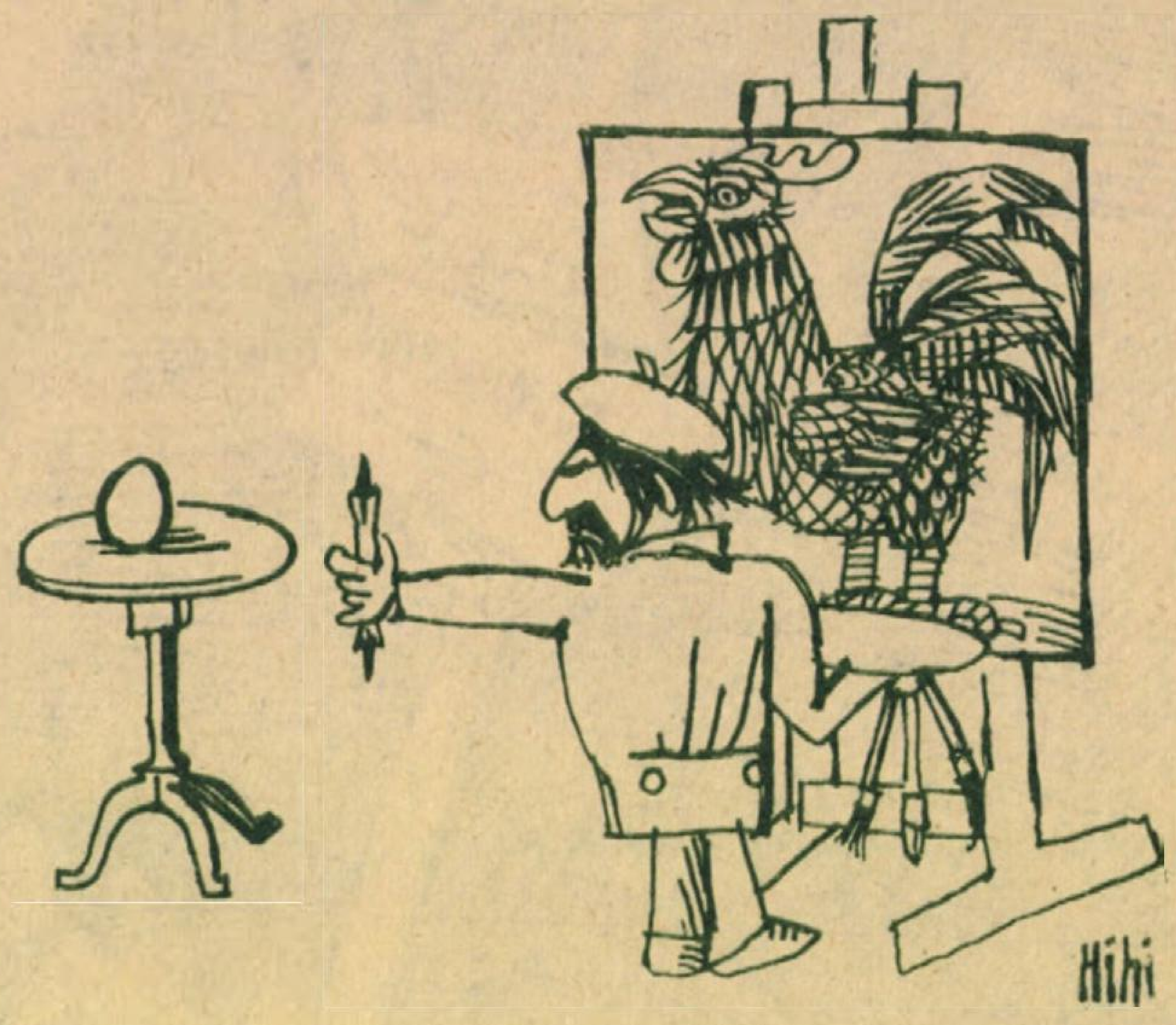
MODERN IDŐK

Balázs-Piri Balázs rajza

ALKOTÓ KÉPZELET

Hegedűs István rajza

ENYHÍTŐ KÖRÜLMÉNY

Tomaso Baordini néhány nappal börtönbüntetésének letöltése után újabb betörést követett el. A bíróság előtt így védekezett:

— Nagyon sokkal tartozom a védőügyvédemnek!

IDEGENVEZETŐ

(B. község tanácselnöke elhatározta, hogy a községet idegenforgalmi gócponttá képezi ki. A község nevezetességeit — több kitűnő modern útikalauz mintájára — rövid fogalmazványban összegezte, s közlésére e sorok íróját kérte fel.)

B. községet a honfoglalás (896) előtt alapította egy

magyar származású

vízigót főpap. A község azóta is a C. folyó két partján fekszik (bal és jobb part). E folyón át bonyolódnak B. község kereskedelmi és szállítási ügyvitelei. A folyót számos fahíd íveli keresztül, és egy pontján, az ún. Libalegelőnél, Lődörgő Péter főagronómus javaslatára, hosszú ideig

vasbeton hidat

akartak építeni; a tervet azonban, minthogy nélkülözte a reális feltételeket,

a községi tanács javaslatára

elvetették. A C. folyó bal partján ezenkívül a

Keleti Kárpátok lejtőit

takarja el egy sudár jegenyesor; őszi köd vagy téli hófúvás idején a jegenyék teteje általában rosszabbul látható. Egykorú elbeszélés szerint egy ilyen jegenyefának ütközött

Hugo von Lipperthal

császári és királyi kamarás, akit egy ötvenezer pengő arannyal teli szelence elásása közben hátulról baltával fejbe vágtak. Az aranynak, ugyancsak egykorú elbeszélés szerint, nyoma veszett. A betyárok emlékét őrzi a temetőnél

a Keszeg Bandi utca;

neve ismeretlen eredetű. Habár az öregek még emlékeznek holmi gyanús alakokra, akik a Keszeg Bandiról elnevezett utcában gyakorta megfordultak egy rozoga, gyéren világítottháznál. A házat

még nem jelöli emléktábla;

keresztgerendái neogótikus, sűrűn leeresztett spalettái barokk ízlésről tanúskodnak. Itt lakott egy darabig (1886–1960) Kis Füttyös Piroska néni, aki tenyérjóslással foglalkozott, és azt terjesztette magáról, hogy Szilveszter éjjel

tehén alakjában

berepül a leglustább emberek ablakán. A község vezetőit azonban

nem tévesztette meg;

rendeletet bocsátottak ki, miszerint szilveszter éjjel mindenki tartozik házának ablakait becsukni, és a szarvasmarha-állományt erősen figyelni. A község perspektívái közé sorolható még — a helybeli termelőszövetkezet dolgozói és az összlakosság, azaz mintegy 120 fő jobb ellátása érdekében —

Közép-Európa leg-

célszerűbb gyára, a B.-i Sóder Művek felépítése. E pillanatban a községi tanács legsúlyosabb problémája, hogy kiről nevezzék el majd ezt a minden igényt kielégítő, modern és közkedvelt iparteleppet.

Gergely Ágnes

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÖTELEZŐ?

Kettesben — feleségemmel — hétvégi ebédünket a Pilvax kedvelt és disztingvált éttermében fogyasztottuk. Rendeltünk egy-egy halételt azokból a luxus fajtákból, melyeket dekára mérnek. A fizetésnél kiderült, hogy három köret is terheli számlánkat. A végöszszeghez viszonyítva nem játszott nagy szerepet, de furasága mégis csendes kérdésre gerjesztett: 2 személynek 2 halételhez 3 külön köret?

Az üzletvezető udvariasan megmagyarázta, hogy a köret (megjegyzendő, az étlapon külön rovat, s ezt nem rendeltük) kötelező, mi több, a haladag súlya szerint még többszörösen is! Mindjárt hozzátette azonban, hogy ezzel a rendelkezéssel ő maga sem ért egyet. Ezzel a magyarázattal ellentétben a fizetőpincér viszont hangos dorgálásban részesítette a felszolgáló pincért azért, mert a konyhán nem mondta meg, hogy két személyről van szó. „Elvégre is nem lehet két vendégre három köretet rátukmálni" — mondá.

Ezek után pedig a három köretet, azaz 20 fillér híján 17 forintot szemrebbenés nélkül számlázta, én pedig fizettem.

Dr. B. J.
Bp., VII., Tanács krt. 9

Azok az érthetetlen négerek

– Nem értem, miért nem tudnak úgy viselkedni, mint azok, akiknek megfelelő lakásuk és megélhetésük van?

(A párizsi „International Herald Tribune"-ból)

CSOMAGOLÁSTECHNIKA

Nem tudom, hogy miért festünk mi magunk sötétebb képet egyes dolgokról, mint amilyen sötétek azok a bizonyos dolgok a valóságban. Például a csomagolástechnikánkról, mely számos megállapítás szerint nem nőtt fel a korszerű kereskedelemhez. Bíráljuk, hogy hull a kartondobozból a rizs, holott már egy olyan kartondoboz is elavult volna, amelyből nem hull a rizs. Mert a rizsnek ma már műanyag-dobozban lenne a helye, esetleg alumínium-fóliában, melyhez adagoló-szerkezetet lehet csatlakoztatni.

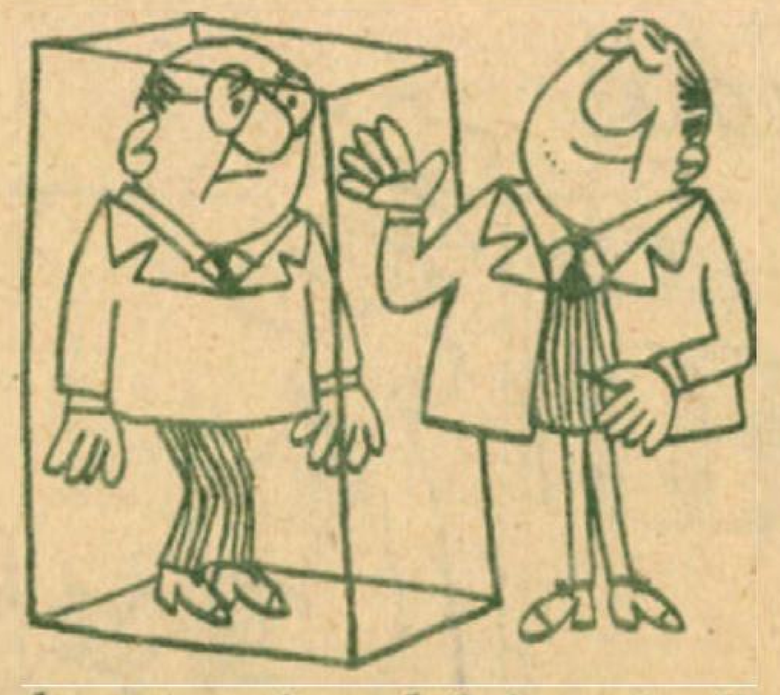
Továbbá nem csomagoljuk szépen a nyakkendőt sem, és nem csomagoljuk korszerűen a fogpasztát, az aludttejet sem csomagoljuk látványosan, és nem növeljük a mézeskalácsra irányuló vásárlási kedvet sem azáltal, hogy barna papírzacskóban vannak kiszerelve.

Való hát, hogy számos árucikk csomagolása terén nem állunk fényesen. De minő fejlett csomagolástechnikával rendelkezünk az élet egyéb területein!

Nemrégen olvastam például egy film-kritikát. A kritika a filmet először becsomagolta egy elvi tanulmányba a filmtudomány ösztönlélektani szerepéről és hatásáról a közönség-ízlés formálásában. Az egészet átkötötte ezután egy színes ismertetéssel: miként csinált meg egy, e filmhez hasonló filmet Charlie Chaplin, majd egy skatulyába rakta a filmben szereplő színészeket és az egészet egy vékony tanulsággal lezárta. A csomagolás olyan tökéletes volt, hogy a belecsomagolt gyenge minőségű filmet minden nehézség nélkül sikerült eladni.

Egy másik példa csomagolástechnikánk fejlettségére:

Nemrégen találkozom X-szel, aki elmondja, hogy a hivatali főnöke délelőtt elbeszélgetett vele, barátian érdeklődött a családja felől, és nagy örömmel könyvelte el, hogy felnőtt gyermekei milyen gondos szeretettel vannak iránta. Másnap megint találkozom X-szel, sugárzó arccal mutatja, hogy a hivatal kitüntetésben részesítette

harminc éves hűséges és áldozatos munkája elismeréséül. Harmadnap is találkozom vele, könnyes szemmel meséli el, hogy a főnöke felajánlotta: ne dolgozzék most már idős korára annyit, töltse pihenéssel az idejét, anyagi gondja úgysem lesz, sőt, hogy ne szakadjon el a hivataltól sem, munkatársaitól sem, maradjon köztük, mint liftkezelő egy-két órát naponta, és még ötszáz forintot is felkínált neki érte. Vagyis X-et úgy szerelték ki a beosztásából nyugdíjba, előre csomagolva, hogy észre sem vette!

Egy utolsó példa: olvasom, hogy a vásárlóközönséget megkárosító eladókkal szemben szigorúan fel fognak lépni. A riport elsőrangú kivitelben kerül az olvasó elé, át van kötve népi ellenőrzéssel, társadalmi ellenőrökkel, a felháborodás erős szálaival lehet kézbevenni az egészet. Csak az a baj, hogy a károsítókat 50–100 forintig terjedő pénzbüntetéssel sújtották, s ezáltal a riport korszerűnek vélt csomagolása szétesett, a javulás reménye kihullt belőle, mint a kartondobozból a rizs.

Nem is csoda. Ekkora disznóságokat hogyan is lehetne egy ötvenes bankjeggyel kiszerelni!

(somogyi)

– Képzeld, ezt a táblát le kellett vennem!

Perspektíva

– Egy méter felhajtás van benne, hátha jön a maxi . . .

AZ EPIZÓDISTA

Nyáron a színház kihalt, sötét és üres. A színészek és a közönség csak ősszel jönnek vissza. Addig szünet van, kihaltak az öltözők, gazdátlanok a maszkok, jelmezek és parókák, csak a portás van a helyén. Annál feltűnőbb volt, hogy a már fehéredő hajú, idős epizódista a nyári szünet ellenére szorgalmasan bejárt. Napról napra, a legnagyobb hőségben is a színházban volt található.

Mi az ördögnek jár ez be!! – kérdeztem magamtól. – Talán a szerepeit tanulja előre! Azt aligha. Epizódista volt világéletében. A színházban szeretik, megbecsülik, kedvelik, a társaságban jópofa, örökös pénzzavarait s a kulturáltságát egyaránt megbocsátják, de minden színdarabban csak négyötmondatos szerepet kap. Így van elkönyvelve: epizódista.

Kíváncsi voltam, s egy nap utánalopóztam az előcsarnokon keresztül a sötét nézőtérre. Barátomat, Kelement, az epizódistát a színpadon találtam. Éppen próbált. Egyedül. Főszerepet játszott. Leültem az egyik hátsó sorba, és csendben hallgattam. Egészen jól mondta a szöveget, csak nagyon szétszabdalta részleteire, négy-öt mondat után mindig leállt. Így szokta meg: epizódista. Azután odamentem hozzá.

– Most lelepleztél – mondta, s kissé zavartan lejött a színpadról.

– Miért csinálod – kérdeztem.

– Mert nem lehet mindig, örökké epizódistának lenni. Tudod, mit jelent az, hogy mindig más kapja a főszerepet!! Honnan tudnád, sose voltál színész. Egy életen át mindig csak mellékes szereplőnek lenni, a II. Richárdban a király helyett csak a szolga, az Ember tragédiájában nem Lucifer, csak egy polgár a bizánci színből, és a Cyranóban sose Cyrano, csak a negyedik kadét . . . És az ember végül az életében is, akaratlanul is csak mellékszereplővé, epizódistává válik. Talán ezért is nem nősültem meg, nehogy a feleségem életében is csak egy epizód legyek. És más játssza a főszerepet. Ebbe nem tudok belenyugodni. Azért is járok be, most eljátszom az összes főszerepet: a Rómeót, a Cyranót, Lear királyt, de játszom a mai magyar szerzőket is, támogatni kell az új magyar drámát. Persze hiányzik a partner, a közönség és a rendező is, nincs rivaldafény, nincs visszhang és nincs taps . . . Lehet, hogy marhaság! Játszom akkor is . . .

Lábujjhegyen lopóztam ki a sötét, üres nézőtérről, hogy ne zavarjam, és kitettem a székre az előcsarnokban a szokásos táblát: „Csendet kérünk! Próba van."

Kemény György

Jucika régészkedik

Pusztai Pál rajza

Bajban a meteorológus

– Jaj, a feleségem! Úgy érzem, hogy százszázalékos valószínűséggel vihar várható!

Tárgyalás nagyköveti szinten

Barát József rajza

– És maguknál mennyi ablaküveg fogy naponta?

VIZSGÁLAT

Amikor mindent megvásároltam, amit akartam, felfedtem kilétemet az üzletvezető előtt, aztán a csomagokkal és még két társadalmi tanúval feltűnés nélkül bevonultunk az irodába. Ott feleskettem a tanúkat, kiraktam műszereimet, hitelesített mércéimet, hozzáláttam az áruk súlyának és minőségének ellenőrzéséhez.

Az egy liter tej egy liter és fél deci volt. Vizet, gipszet, kőport nem találtam benne, zsírtartalma két százalékkal múlta felül a szabványban előírt mennyiséget, figyelmeztettem is a boltost, hogy az ilyesmi a fogyasztók korai érelmeszesedését segíti elő. Azzal bújt ki a felelősség alól, hogy ezt ők már így kapják a tejipari vállalattól.

A kiló félbarna kenyérről bebizonyosodott, hogy csak 93 deka, viszont két ropogós zsemlét is csomagoltak mellé díjtalanul, mondtam is a boltosnak, hogy a jövőben tartózkodjanak az effajta demagóg módszerektől, a vevő megszokja, legközelebb akkor is követeli a két potya péksüteményét, ha a kilós kenyér valóban egy kiló, vagy valamivel több.

A rúd turistaszalámi végén egy darabka spárgát találtam, megállapítottam, hogy az eladó hat fillér értékben ezt is belemérte, felszámította. A hírre az üzletvezető egészen elsápadt, kiüzent a szóban forgó eladóért, de visszaüzentek, hogy nincs benn, egy vevő után rohant, akivel szórakozottságból kifizettette a rúd turistaszalámi végén fityegő madzagot is hat fillér értékben, azt mondta, ha nem találja meg, ha nem sikerül kártalanítania, ne is várják vissza, világgá megy.

Az előrecsomagolt kristálycukor túlsúlyát az üzletvezető azzal magyarázta ki, hogy két staniclit használnak, mert tavaly egy zacskó a vásárló kezében kilyukadt, ő akkor azonnal kérte is nyugdíjaztatását, de csak fél évi prémiummegvonást kapott, nem szeretne még egy ilyen országos szégyent és botrányt.

Utoljára maradt a négy citrom, én legalább is anynyit kértem, de ötöt adtak, itt azzal mentegetődzött az üzletvezető, hogy nézzem meg, csak négynek az ára van felszámolva, de vastaghéjúak, valahogyan csak biztosítaniuk kell a vevő érdekeit. Kioktattam, hogy hasonló esetekben elegendő, ha a vásárlót átkísérik a legközelebbi olyan üzletbe, ahol vékony héjjal rendelkező citromok találhatók.

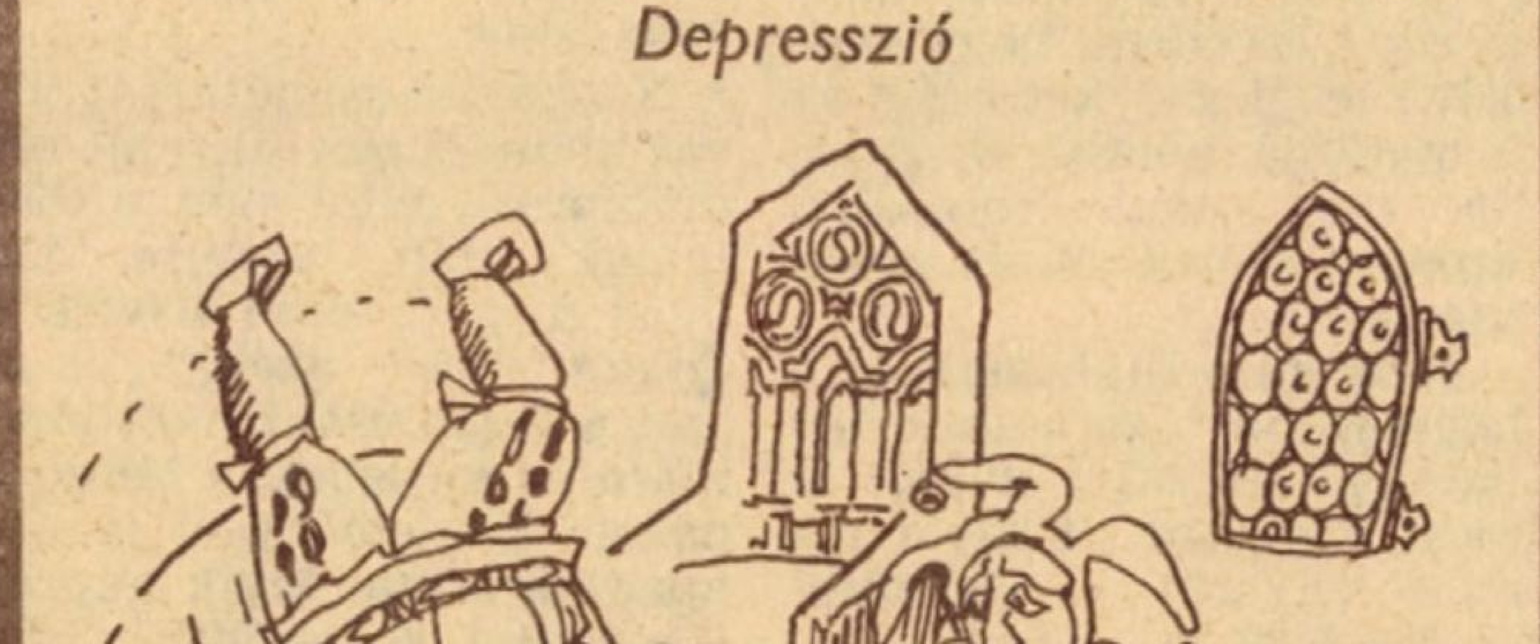
Ezzel a magam részéről a vizsgálatot lezártam.

– Tessék?! . . . Hogy hol van nálunk ilyen bolt?

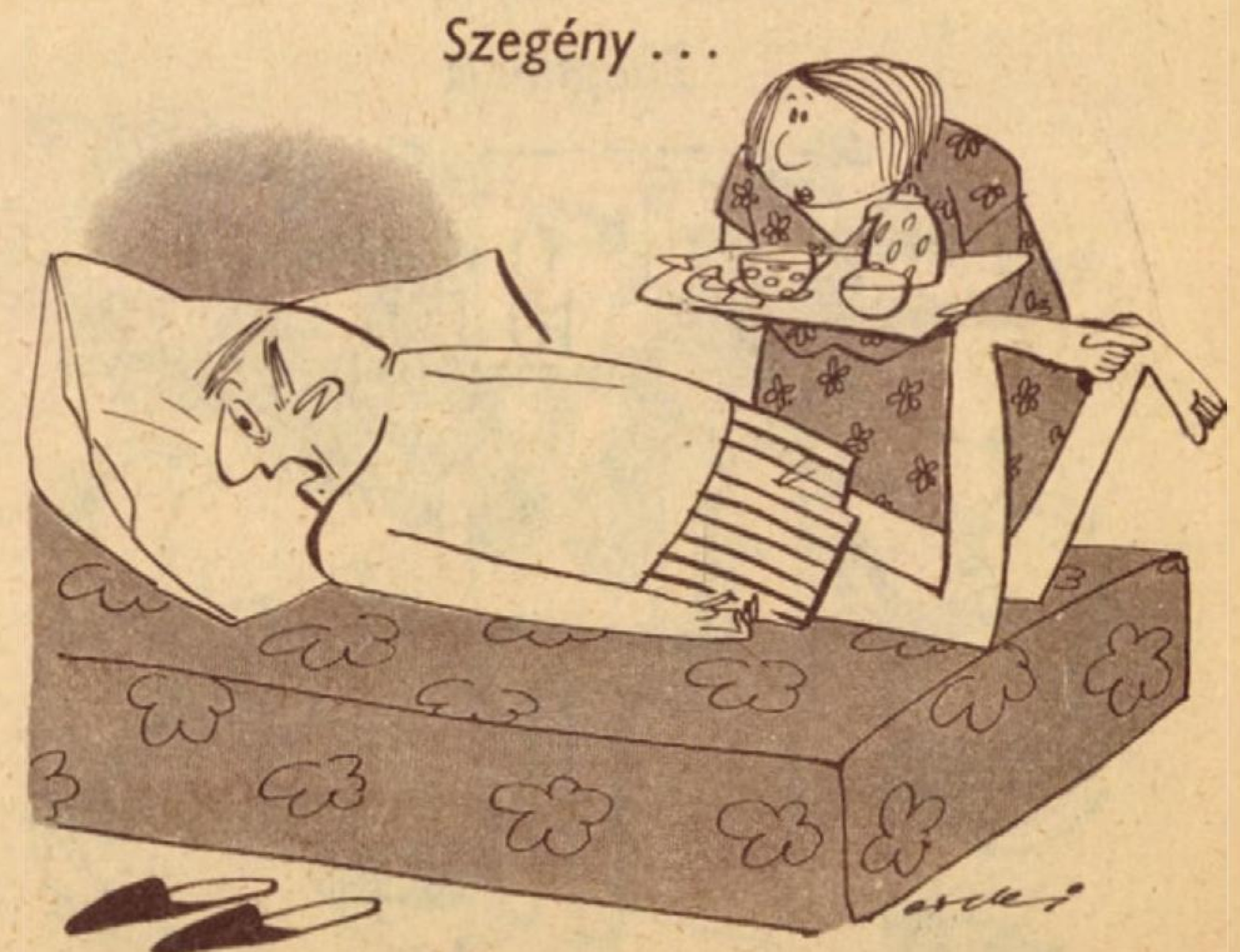
Itt, kérem, ebben a humoreszkben.

Kürti András

Depresszió

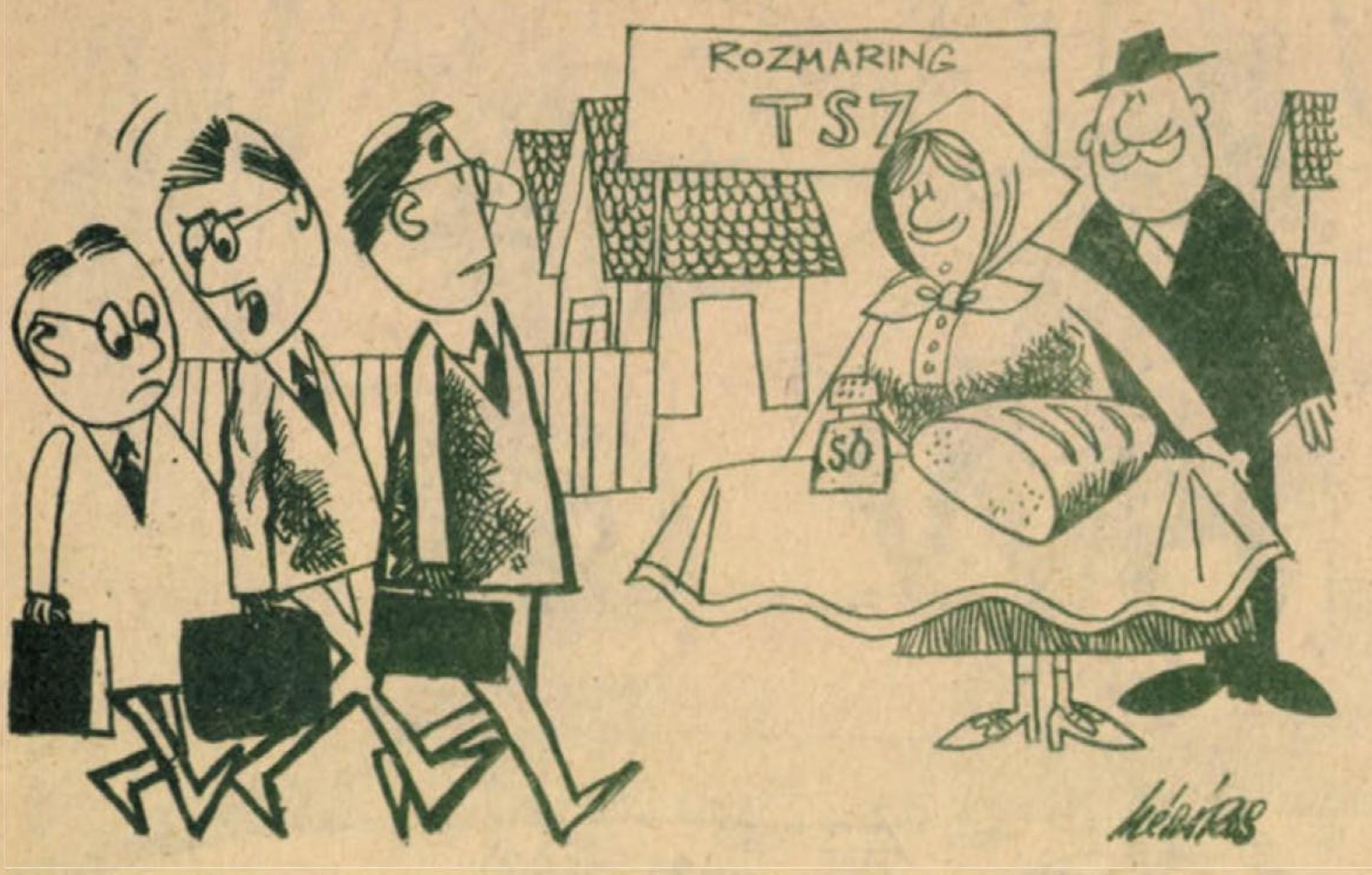
Szegény . . .

– Tegnap azért nem mentem dolgozni, mert ragyogó strandidő volt, ma meg azért nem mehetek, mert tegnap napszúrást kaptam . . .

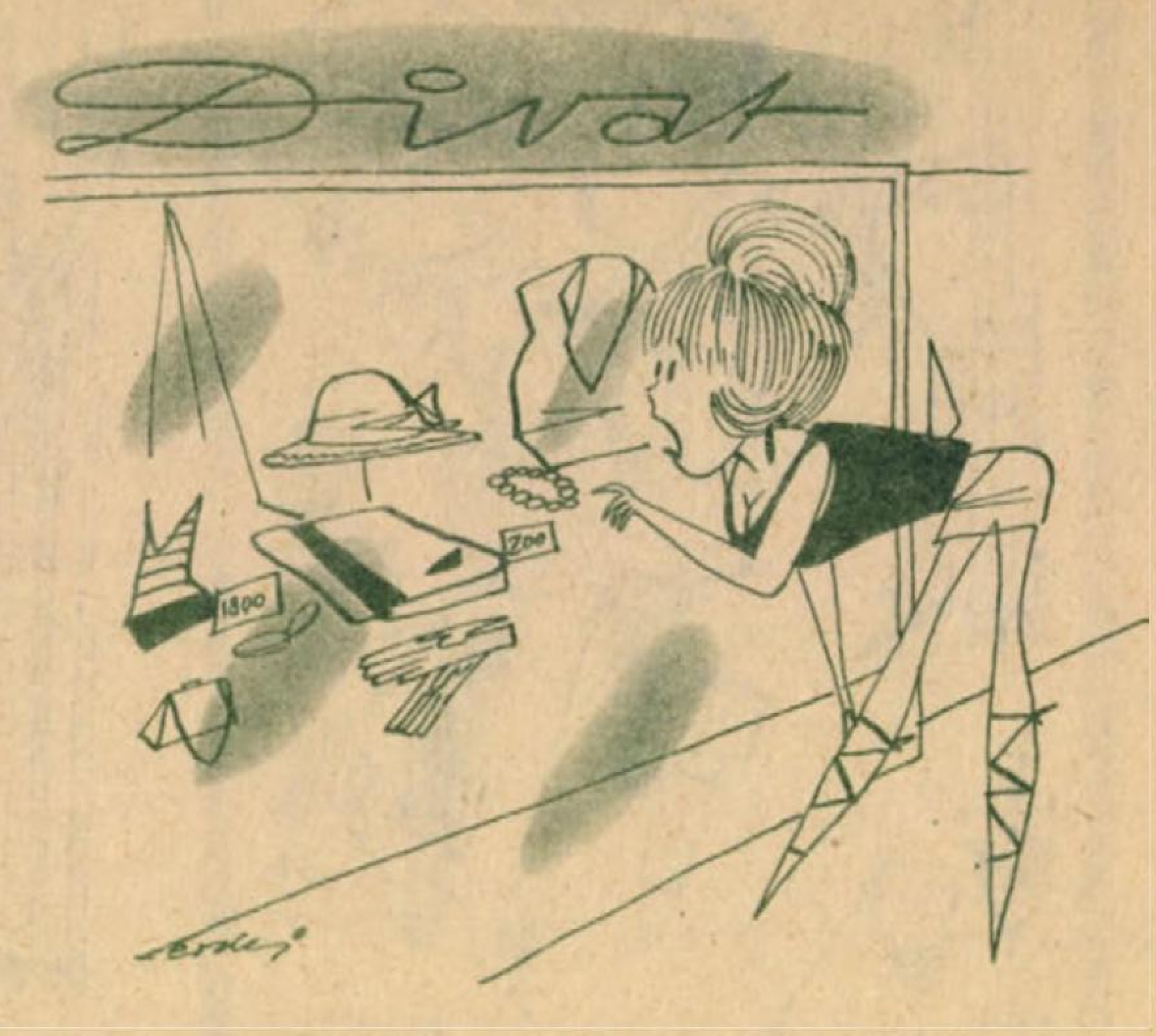
Hagyományos vendéglátás

Mészáros András rajza

– Úgy látszik, az ebéd elmarad!

Ellentétek

– Hogy lehet egy mininek ilyen maxi ára?

Kikapcsolódás

A balatoni üdülőben a sors és a gondnok kifürkészhetetlen szeszélye folytán egy asztalhoz került Blaskóczi Ica, a turnus szépe és Povács Ernő, egy minden tekintetben középszerű tisztviselő. Povács középkorú volt, középtermetű, és asztaltársnőjét közepes viccekkel szórakoztatta, amíg kihozták a levest. Mivel a kiszolgálás elég lassú volt, s így a viccek hamar elfogytak, már a harmadik nap sor került az intimebb témákra.

— Tudja, én nem is a természetet élvezem itt elsősorban, hanem a magányt — vallotta be Ernő.

— Már megbocsásson, de hol van itt magának magány? Egész nap ultizik a teraszon! — csodálkozott Ica.

A tisztviselő titokzatosan elmosolyodott:

— Mit számít az ulti? Az a fő, hogy az üdülőben nincsenek nők...

— Én talán fiú vagyok?

— Félreértett, drága Icuka. Olyan hölgyekre gondoltam, akikhez úgynevezett gyengédebb szálak fűznek, s akik, ezt bizalmasan megsúgom magácskának, hovatovább pokollá teszik az életemet.

— Csak nem akarja azt mondani, hogy üldözik a nők?! Nana, Ernőke, ez azért egy kis túlzás lehet...

— Bárcsak így volna — sóhajtott a férfi, és gyorsan másra terelte a társalgást.

Másnap, amikor együtt vették át a postájukat a portán, Povács rápillantva a levelére, felszisszent, mint akinek a fogát húzzák.

— Valami rossz hír? — kérdezte részvevően Ica. — De hiszen még ki sem bontotta a borítékot.

— Úgy is tudom, cirka mi lehet benne. Évától jött. Jaj, ezek az unatkozó elvált asszonyok, ezek visznek engem a sírba!

— Muti azt a papírt! — tamáskodott a lány. — Hátha csak rémeket lát.

De a szöveg a tisztviselő balsejtelmeit igazolta. Bizonyos Éva égre-földre esküdözik a levélben, hogy képtelen meglenni két hétig az ő mackója nélkül, és Ernő, ha nem akar tragédiát, azonnal csomagol, és hazautazik.

— A mi vállalatunknál a legnagyobb szerencse egy balatoni beutalót kapni, és most hagyjam itt ezt a remek helyet?! — sopánkodott a férfi.

— Írja azt neki, hogy eltört a lába — javasolta a lány.

— Akkor képes és meglátogat — nyögte Ernő. — Jobb lesz, ha súlyos influenzát írok. Attól talán fél, hogy elkapja.

Következő reggel Povács még savanyúbb képpel vette át a postáját.

— Már megint Éva? — kérdezte csinos asztaltársnője, némi sajnálkozással a hangjában.

— Dehogy Éva! Margit!! Rosszabb száz Évánál. Még fiatal, és azt hiszi, mindenki tizenhét éves. A sírba viszi az embert...

Ernő rosszkedvűen felbontotta a borítékot, majd a fejéhez kapott:

— Le akar jönni! Még csak ez hiányzik! Hát már itt se hagynak békén?!! Pedig igazán úgy kell ez a kis kikapcsolódás, mint egy falat kenyér!!!

Ica ámulva olvasta végig a bakfis rajongó sorait a nálánál jóval idősebb férfihoz. Este az ágyban hosszan morfondírozott, vajon mit is zabálhatnak a nők ezen a jelentéktelen alakon? S amikor a következő napokon Ernő ismét újabb és újabb hölgyektől kapott tüzes leveleket, a lány elhatározta, hogy személyesen jár végére a nem mindennapi rejtélynek, ha törik, ha szakad. Már mint hogy mi Povács titka...

Nőgyűlölő asztaltársát jóval könnyebben sikerült elcsábítania, mint sem a történtek után remélte. De most még kevésbé értette a dolgot, mint azelőtt... S ami a legfurcsább volt számára az egészben, a lángoló postai küldemények is elapadtak szinte egyik napról a másikra. A hatodik közös éjszakai programjukon már nem bírt tovább a kíváncsiságával, és megkérdezte:

— Mondja, Ernő, mostanában miért nem kap szerelmesleveleket?

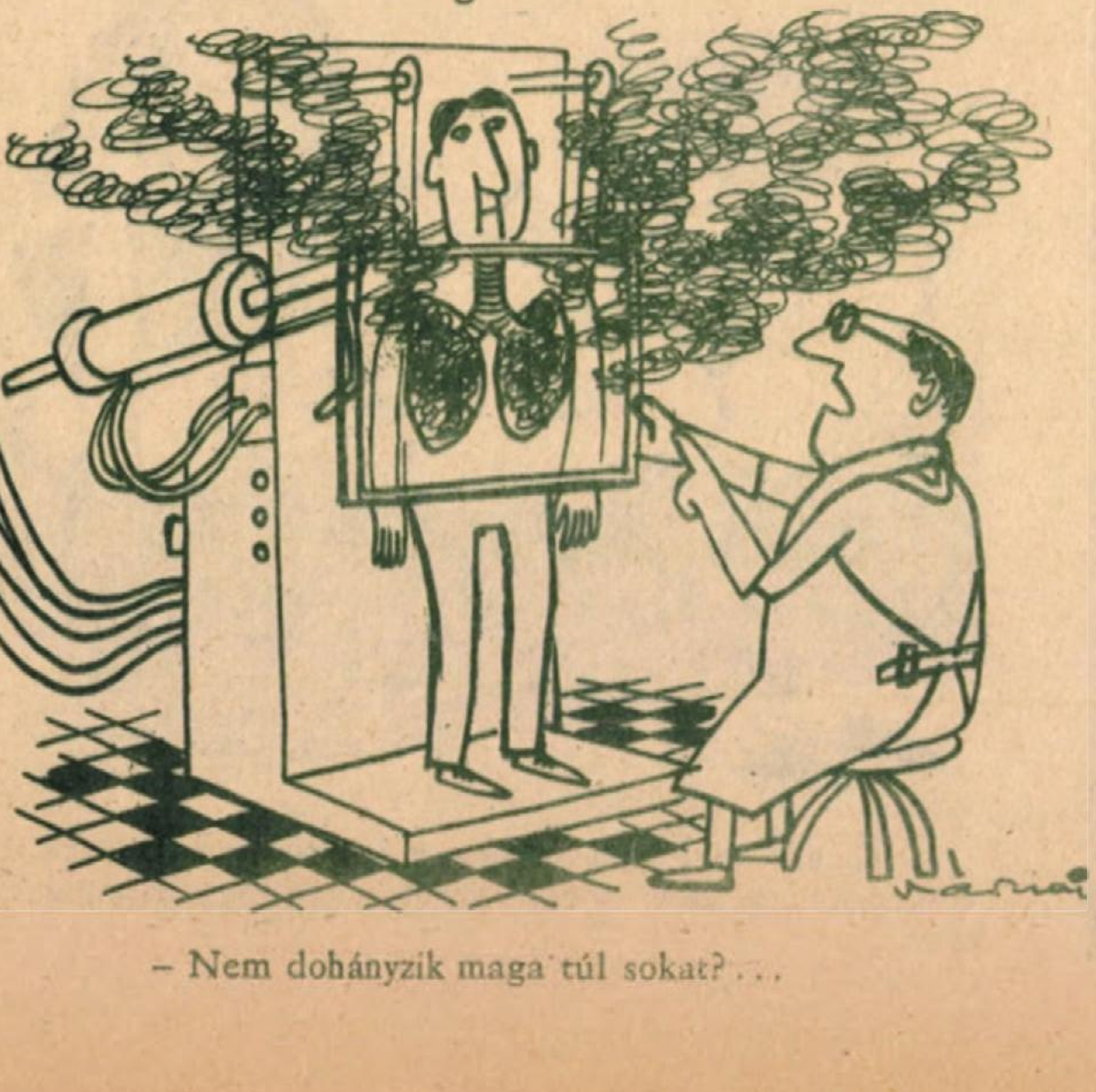
Povács szelíden elpirulva válaszolt:

— Megírtam az unokaöcsémnek, hogy már nincs rájuk szükségem.

Dalmáth Ferenc

Diagnózis

– Nem dohányzik maga túl sokat?...

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Fiatal tanár voltam... Falumban gyanakodva néztek rám, mert a vakációban még vasárnap is fürödni jártam a malom alá, és mindig könyv volt a hónom alatt.

Ez idő tájt történt, hogy egy mezítlábas, ünneplő karton-réklis asszony jött udvarunkba. Fején nagy kosár eladó piros alma. Az asszony a zalai hegyek között két óra járásra levő faluból hozta fején a súlyos terhet, föl-le ösvényeken. Két pengőre tartotta almáját. Ez még az elhozásért se sok. De nagy volt akkoriban a szegénység és kevés a pengő.

— Micsoda? Két pengő? Ennyit nem adok érte! De ha odaadja öt pengőért, megveszem — mondtam szigorúan. Riadtan nézett rám, de már nyújtottam is az öt pengőt. Eltette, és úgy ment el, mint egy alvajáró.

Édesanyám kijött a konyhából, ahol mindent hallott:

— Jaj! Mit gondolnak rólad a népek! Még mindig azon a félkegyelmű legényen mulatnak, aki a vásárban negyven fillérről egy pengőre „alkudta le" a mézeskalácsszív árát.

Amikor még dúsabbak voltak fürtjeim, hallom ám mögöttem egy kisfiú hangos kiáltását: „Apu! Ez a bácsi néni?"

Néztek már a strandon cirkuszi akrobatának, civilbe öltözött katonatisztnek a társaságban, altisztnek a főiskolán. Néztek már Rózsahegyi Kálmánnak, és nem akarták elhinni, hogy nem vagyok Kassák Lajos. Csak egy külföldi étteremben ismerték fel bennem első látásra a pedagógust. Emberismerő volt az a pincér...

De mindez akkor történt, amikor még nem volt televízió. Ma már az éjszaka sötétjében, látatlanban, a telefon személytelenségében is felismernek — a hangomról. Felismert még a kúnfehértói juhász pulikutyája is, „aki" gazdájával együtt szokta nézni a televíziót. Irigykedtek is érte az Élet és Tudomány jelenlevő országos nevű szerkesztőbizottsági tagjai!

Öveges József

Zsoldosok

Mészáros András rajza

Azonnali készpénzfizetés

Nyugodt munkakörülmények

– Most biztosan nem zavarnak meg, krimi megy a tévében...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

BIGYÓ

Ki kényszeríthet egy jó ízlésű nőt arra, hogy megvásároljon magának egy olyan „divatékszer"-nek kinevezett kacatot, amit még elaggott Vidám Parkunk sem merne besorolni filléres nyereménytárgyai közé?

Ki kényszeríthet? Hát a Fővárosi Kiskereskedelmi Vállalat, meg jónéhány áruházunk, mely a női konfekciót „felékszerezve" hozza forgalomba. Persze, mondhatná a kereskedelem, hogy reá meg a konfekcióipar sózza az ízléstelen rezeket, kényszerű pluszként. Lehet, hogy ez így van, de jó volna, ha a jövőben egyébként többnyire ízléses női ruháink nem viselnék magukon azt a sok csiricsárét, amit a bigyógyártók ötlenek ki sok-sok jó ízlésű vevő végtelen bosszúságára.

(d. e.)

Pesti tudósítónktól

A 6-os villamoson élénk, harsány hangú, mintegy négyéves kisfiú ül a mamája ölében. Fiatal pár száll fel, összesen lehetnek vagy harminc évesek, egyenlő elosztásban. A kislány szőke, napbarnított, a fiú vállas, bozontos.

– Anyu, nézd, milyen szép kis néni! – kiált fel a kisfiú.

A bók jólesik. De a kisfiú folytatja:

– A bácsi már nem olyan szép!

Derültség. A „bácsi" meglepetten kérdezi:

– Én miért nem vagyok szép?

– Mert nem fésülködsz! – hangzik a kisfiú válasza.

A derültség fokozódik a villamosban. A lány gyengéd szemrehányással jegyzi meg:

– Én persze hiába beszélek neked...

Mindenesetre leszállnak.

»«

Fiatalember humoreszket hoz a szerkesztőségbe. A szerkesztő kissé fanyarul olvassa végig a bágyadt írást. De a fiatalembernek van humora, azt szerény mentegetőzése bizonyítja:

– Tessék figyelembe venni, hogy elsővicces humorista vagyok!

»«

Nehéz lemérni a zene értékét. Erre csak a vendéglátóipar képes. Mert csak rá kell nézni egy étlapra, s abból kiderül, hogy például egy gombakrém leves zene nélkül 3 forint 80 fillér, zenével 4 forint 30 fillér. 50 fillér Beethoven javára.

f. l.

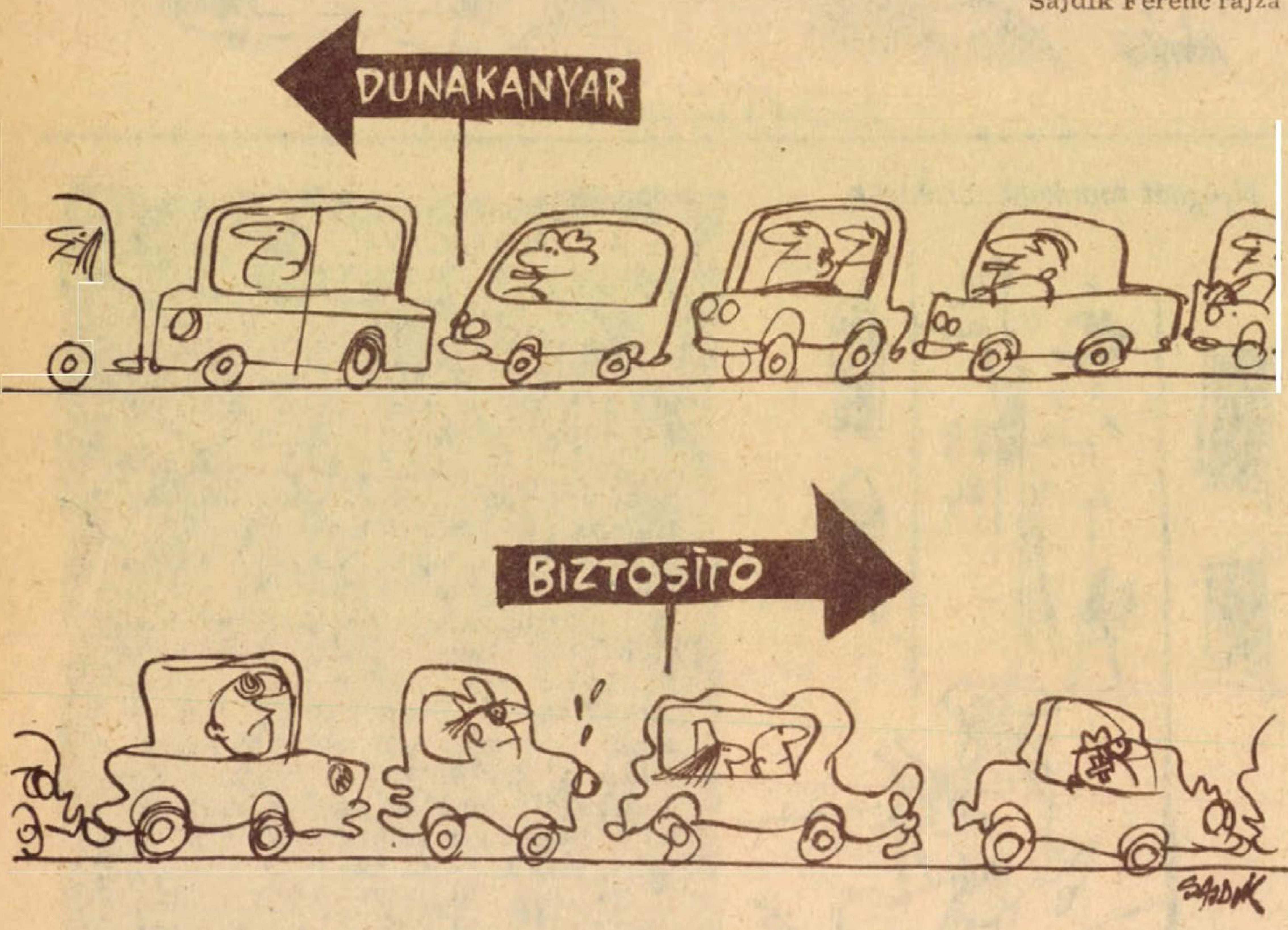
Ami megragad

Pusztai Pál rajza

Hétvége

Sajdik Ferenc rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MAROKRA-CSIRKE

Ínycsiklandozó illatok áradnak ki a Rákóczi út 5. szám alatti üzlethelyiségből. Nehéz ellenállni a csábításnak, betérek hát, s kérésemre lemérnek egy darab sült csirkét. Nem mondom, megkérik az árát (12 forint), de igaz, ami igaz: ízletes, gusztusos, porhanyós.

Igen ám, de hogyan egyem meg? Kést, villát vagy bárminemű más evőeszközt nem mellékelnek hozzá. Megragadom kézzel, s rágom, ahol érem. Kész is vagyok vele, kisvártatva. De most jön a fekete leves. A két kezem csupa zsír. A csirkét — nem túlzás, illetve nem kicsinyítés — egy papírszalvéta nyolcadrészével szervírozták. Arra is kevés volna, hogy a kisujjamat beletöröljem, de szerencsére tíz van belőle, és mindegyik maszatos. Nem, ez lehetetlen, mégsem kívánhatják, hogy ilyen piszkos végtagokkal távozzon az ember. Körülnézek, mit csinálnak mások. Az egyik vendég a zsebkendőjébe törölgeti a kezét. Egy másik ivóvizet kért a pultnál, kimegy az ajtó elé, és belelötyögteti a vizet előbb a bal, majd a jobb markába.

Nekem sietnem kell, égnek emelt kezekkel, mintha valami gengszter pisztolyt fogna rám, hagyom el a főútvonalon fekvő kulturált csirke-bárt.

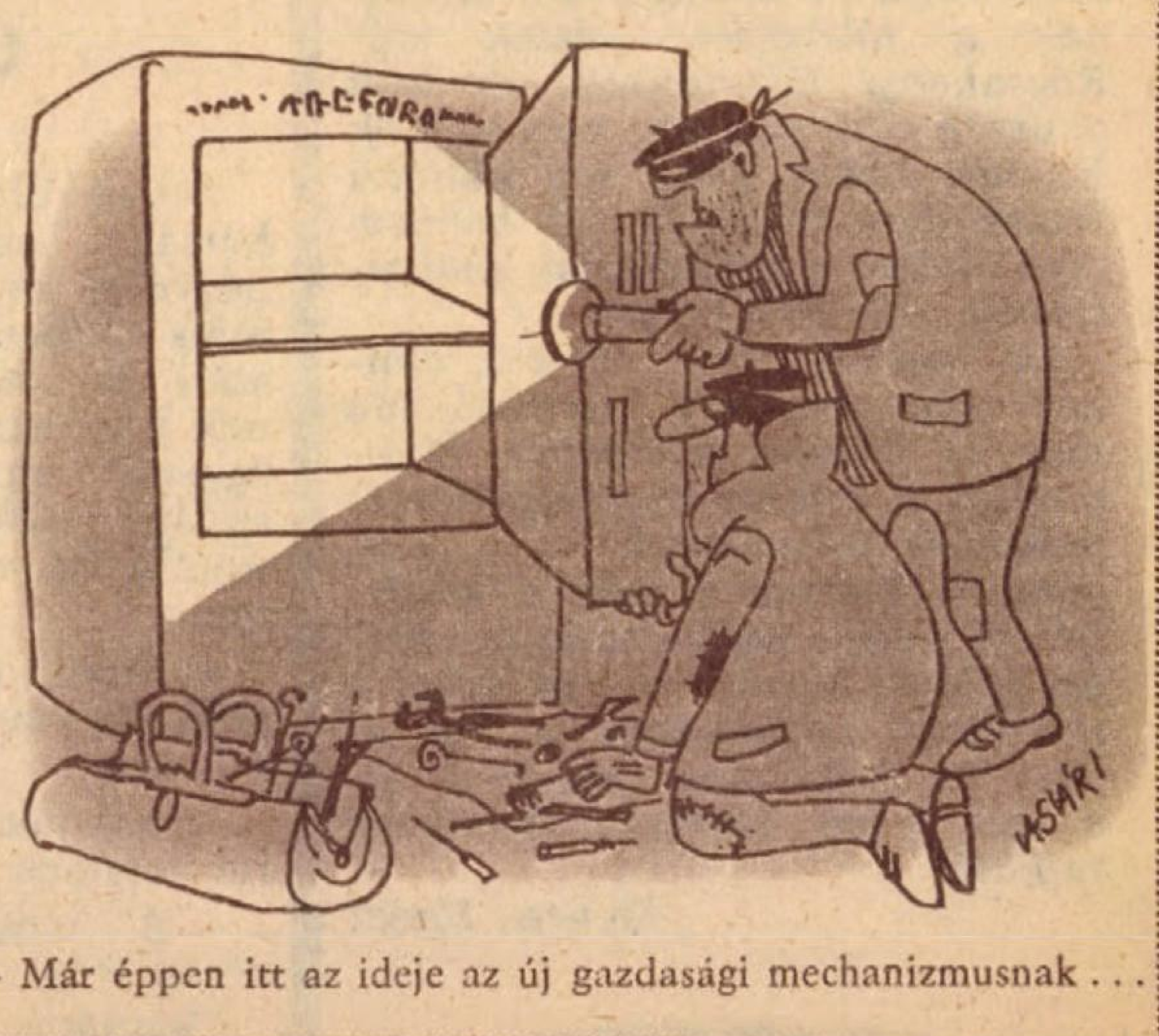
Még szerencse, hogy az étel jóízű, az ember a tíz ujját is megnyalhatja — sőt kénytelen megnyalni — utána.

(novo)

Haszonállat

Kárvallott betörők

– Már éppen itt az ideje az új gazdasági mechanizmusnak . . .

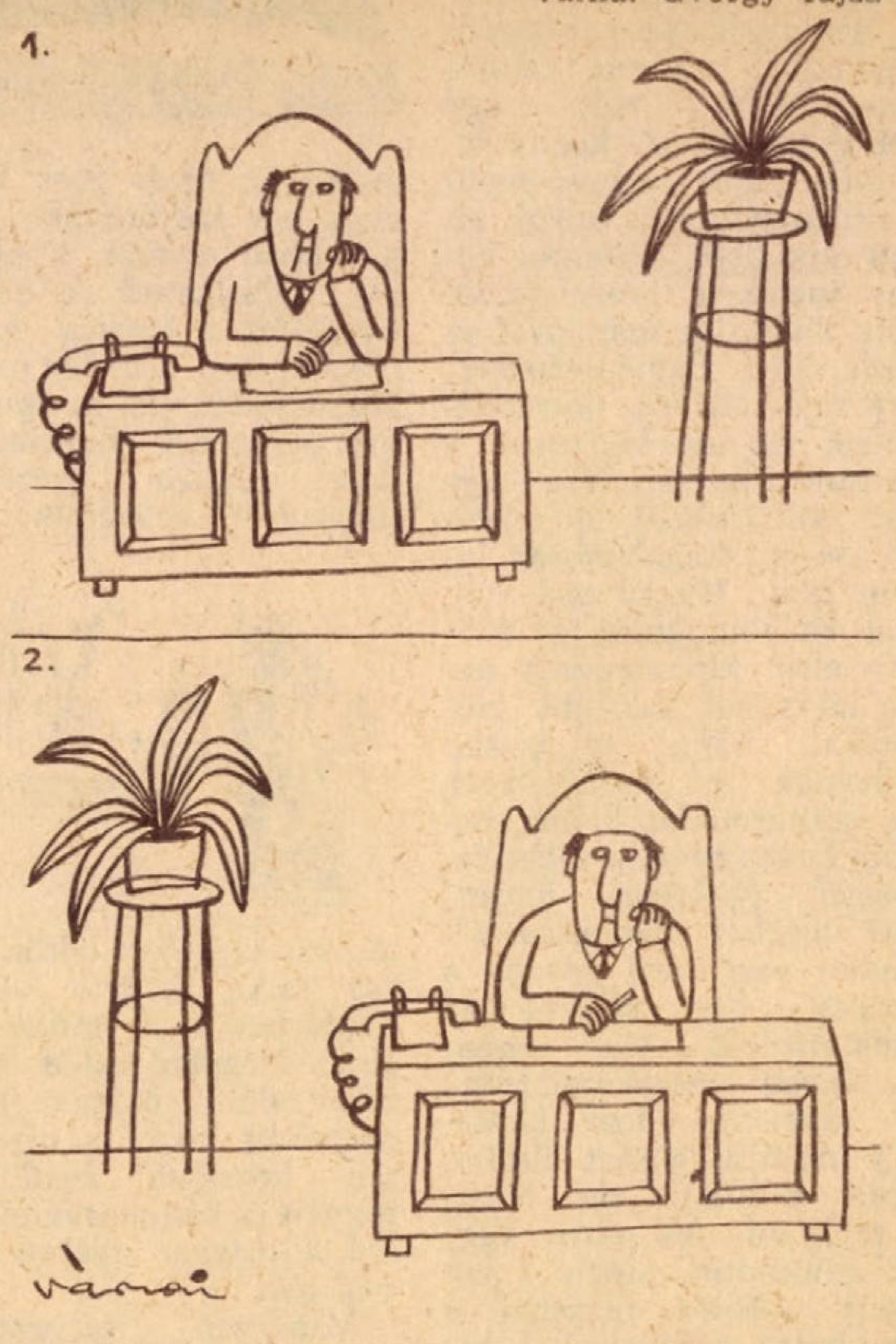
Közöny

– Fiacskám, mielőtt elmész, tedd fel a vacsorát!

Radikális átszervezés

Várnai György rajza

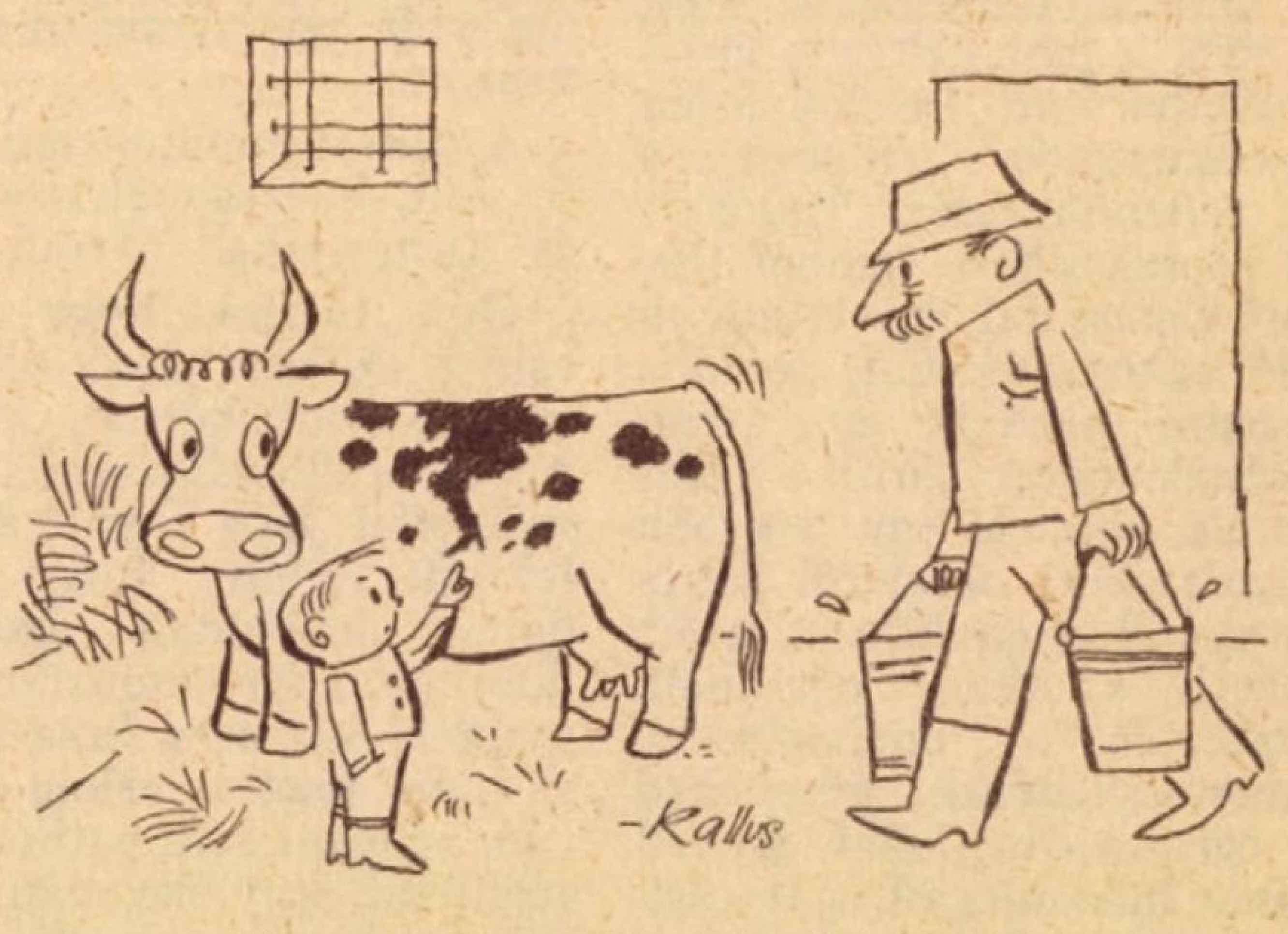

Ősz a zöldvendéglőben

– Már ne tegyünk tiszta abroszt, nem sokára vége a szezonnak!

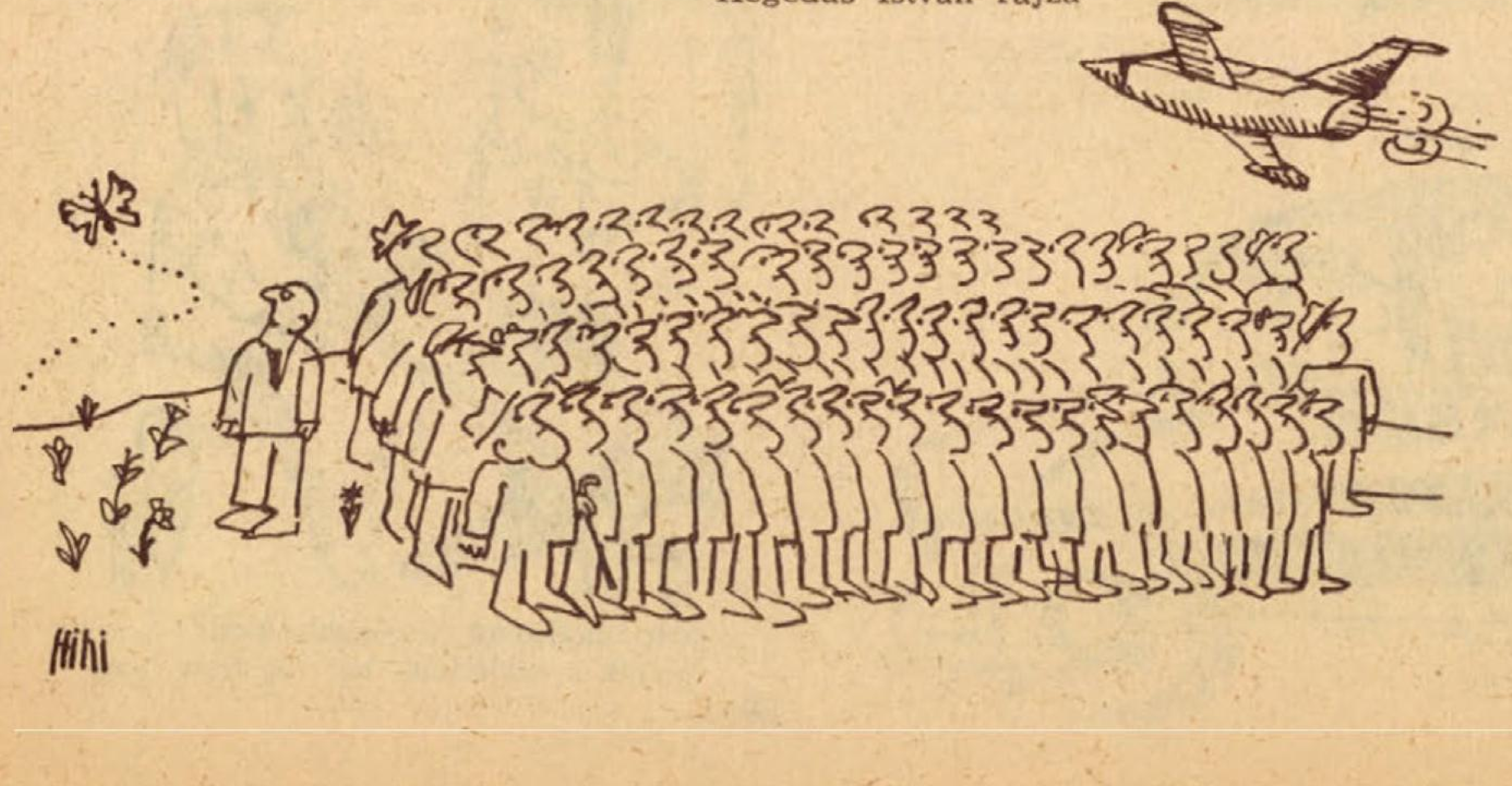
Téesz-istállóban

– Nézze, édesapám, ez itt Olaszország...

Az individualista

Hegedűs István rajza

Modern idők

– Imádom, Jenő, ha kibontod a hajad...

Tanuljunk nyelveket!

MOSZKVAI KALAND

A felszerelés, amellyel nekivágtam, hogy felfedezzem magamnak Moszkvát, nem volt épp gazdagnak mondható, viszont annál nemzetközibb volt: egy NDK-gyártmányú kézitáskába gyömöszölt magyar nyelvű útikalauzból és angol feliratú térképből, valamint néhány tucatnyi orosz szóból állott. Barátaim már jóval az utazás előtt figyelmeztettek, hogy nem ártana felszerelésemnek ez utóbbi részét – mármint a nyelvtudást – egy kicsit felfrissíteni és feltölteni, de én magabiztosan kijelentettem: bízzák csak rám, fogok én boldogulni így is!

Az első tapasztalatok engem látszottak igazolni: szókincsem néha túlságosan gazdagnak is mutatkozott, alig egyharmadát kellett naponta koptatnom, a többi valósággal parlagon hevert. Mert ugyebár manapság sok minden van, ami pótolja a szavakat. Így például az automatizáció. Ha teszem azt, éppen megszomjaztam, egy szavamba sem került, hogy szomjúságomat oltsam: szinte minden tíz lépésre találtam egy piros vagy kék automatát, amely 1 kopekért ontotta magából a friss, hideg szódavizet, 3 kopekért pedig duskálhattam a legkülönbözőbb ízű szörpökben. A moszkvai közlekedés is valósággal szófukarrá teszi az embert, nemcsak a jegy, de még a pénzváltás is automatizálva van. És ahol nincs automatizáció – ott segít egy kis leleményesség! Megéheztél Moszkvában, jámbor idegen? Keress fel egy önkiszolgáló zakuszocsnáját, szedd a tálcádra mindazt, ami szemszádnak ingere, járulj a pénztár elé, tégy le egy nagyobb pénzdarabot, amelyről biztosan tudod, hogy kifutja belőle a cech, s akkor egy halk *„szpassziba"* elrebegésével, szinte szó nélkül megúsztad az egészet. Szállodai szobád száma háromjegyű, s te csak mindössze tízig tudsz számolni oroszul? Sose búsulj, végy egy kartonlapot, írd rá a szobád számát, s elég ha azt felmutatod: a folyosói ügyeletes, a kedves *gyezsurnája* rögtön kezedbe nyomja a kulcsodat. (Ez is csak egykét napig kell, harmadnapra már minden gyezsurnája megjegyzi magának, hogy

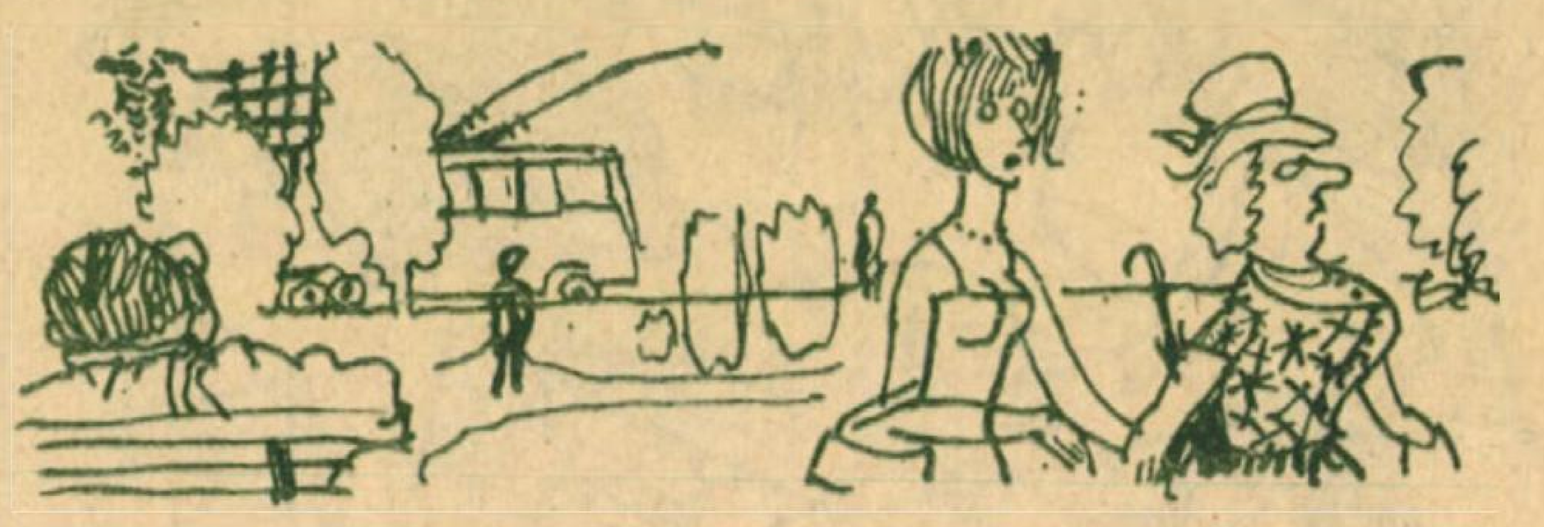
melyik szobában lakik a kedves kuka magyar vendég.) Képtárban, múzeumban jársz? Hegyezd füled: mindenütt találsz magyar turistacsoportot, nem is egyet, aztán hozzájuk csatlakozva, ingyen és bérmentve élvezheted a magyar nyelvű tárlatvezetést.

Mindezen tapasztalatok birtokában már-már kezdett meggyökeresedni bennem az a vélemény, hogy felesleges az embernek fárasztó nyelvtanulással gyötörnie magát, ám volt egy zavaró momentum . . .

A zavaró momentum fekete volt, huszegynéhány éves, és Klavgyijának hívták.

Úgy történt, hogy egyik este a Puskin téren üldögéltem, a szökőkútnál, amikor hirtelen, ellenállhatatlan beszélgetési vágy fogott el. Lélektani rejtély, hogy miért éppen jobboldali szomszédommal, a fent említett Klavgyijával kezdtem beszélgetni, s miért nem a tőlem balra ülő, roppant szimpatikus idős férfiúval, tény azonban, hogy Klávának sem volt ellenére a társalgás, amely, sajnos, sem tartós, sem mélyen szántó nem lehetett, mert bár mobilizáltam egész szóállományomat, csakhamar kifogytam a munícióból. Némi kínos hallgatás után Kláva felállt, és búcsúzott. Maradék nyelvtudásomat összekaparva utána szóltam:

– Závtra, zgyesz! – Mármint hogy holnap ugyanitt várom. Úgy látszik megértette, mert másnap este valóban eljött ismét. Én a közben eltelt 24 órát nagyon gyümölcsözően használtam fel: betanultam két tucat orosz mondatot. Ilyeneket: „Milyen szép ma az est! Sehol egy felhő! Szépen süt a hold! Ragyognak a csilla-

gok!" Alighogy mellém ült Kláva, éppen csak köszöntünk egymásnak, rögtön rátértem a „társalgásra", siettem elmondani a betanult szöveget, mielőtt még elfelejtettem volna. El is mondtam mindent, az estről, holdról, csillagokról szóló szöveget is, utoljára hagyva a leghosszabb, legszebbnek vélt mondatot: „Ebből a tengernyi csillagból válasszunk ki kettőt, Kláva, egyet magának, egyet nekem."

Szememet ekkor az égboltra emeltem, és megdöbbenve fedeztem fel, hogy sehol egy szikrányi hold, egy fia csillag nincs, szürke fellegek gyülekeztek mindenfelől.

Klavgyija persze nevetett, olyan jóízűen, hogy még a könnye is kicsordult. Én viszont nagyon siralmas ábrázatot vághattam, mert megszánt, és vigasztalásul egy csókot lehelt a jobb orcámra. Erre én, illemtudóan, a bal arcomat is odatartottam. Sőt, viszonoztam is, illemtudóan, előbb jobbról, aztán balról.

Ettől kezdve már simán, zavartalanul folyt a „társalgás", pedig szinte egy szót sem szóltunk. Újból kezdett úrrá lenni bennem a meggyőződés, hogy mégiscsak felesleges dolog a nyelvtanulás, ám hirtelen ismét felmerült egy zavaró momentum . . .

A Klavgyija mamája!

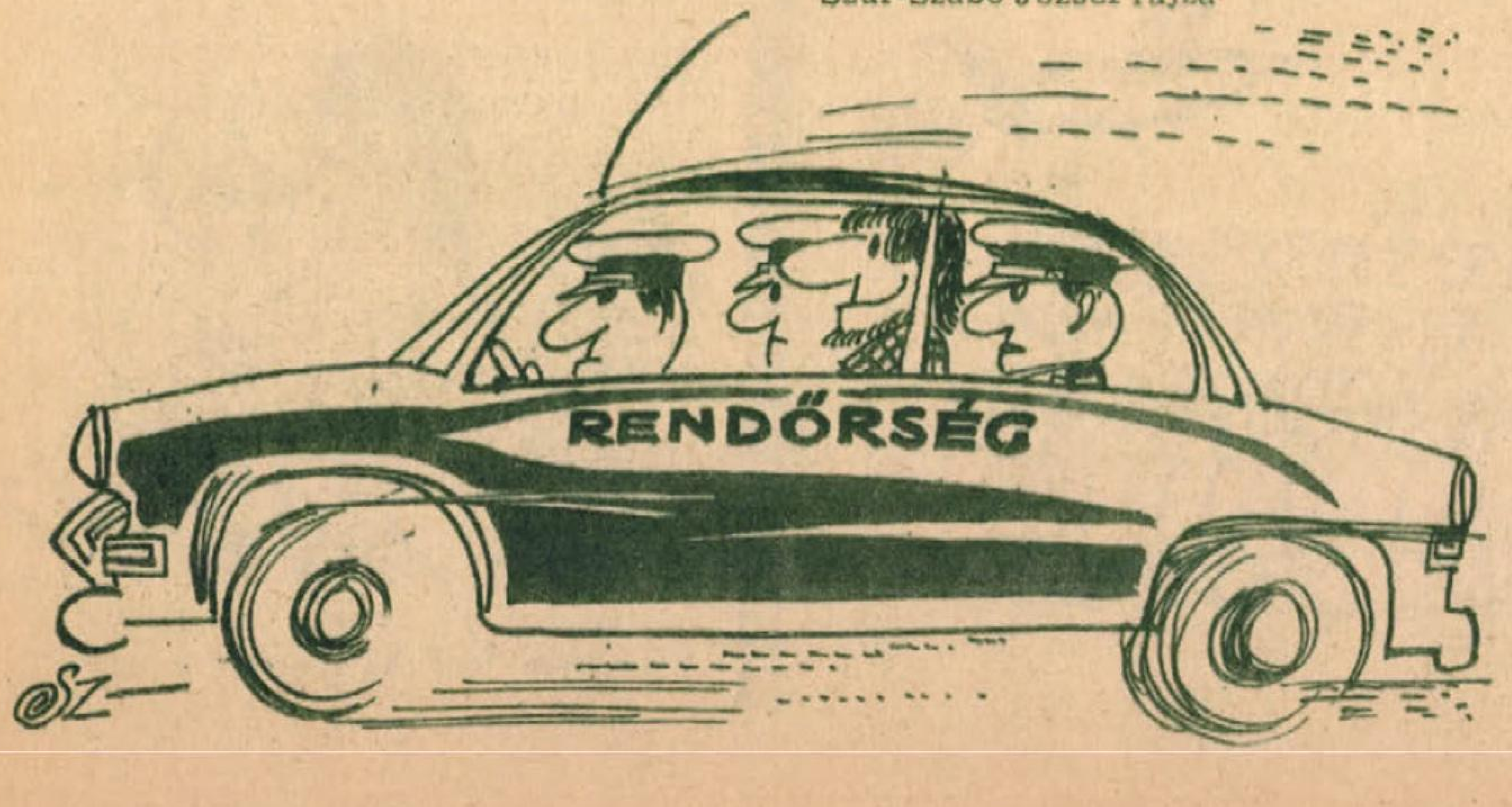
A kedves mama esernyőt hozott a lánya után, mert a fellegek – bár mi észre sem vettük – már nagyon sűrűsödtek felettünk. Úgy látszik, a mamának nem volt ínyére a mi elmélyült társalgásunk, mert kézen fogta, és elvitte a lányát. Közben mondott is valamit, de hogy mit, azt, sajnos, nem értettem, mert mint említettem, nagyon fogyatékos a nyelvtudásom.

Fenti történetet csupán csak azért meséltem el, hogy okuljon belőle az ifjúság, s lássa be, mégsem haszontalan idő az, amit nyelvtanulásra fordítunk.

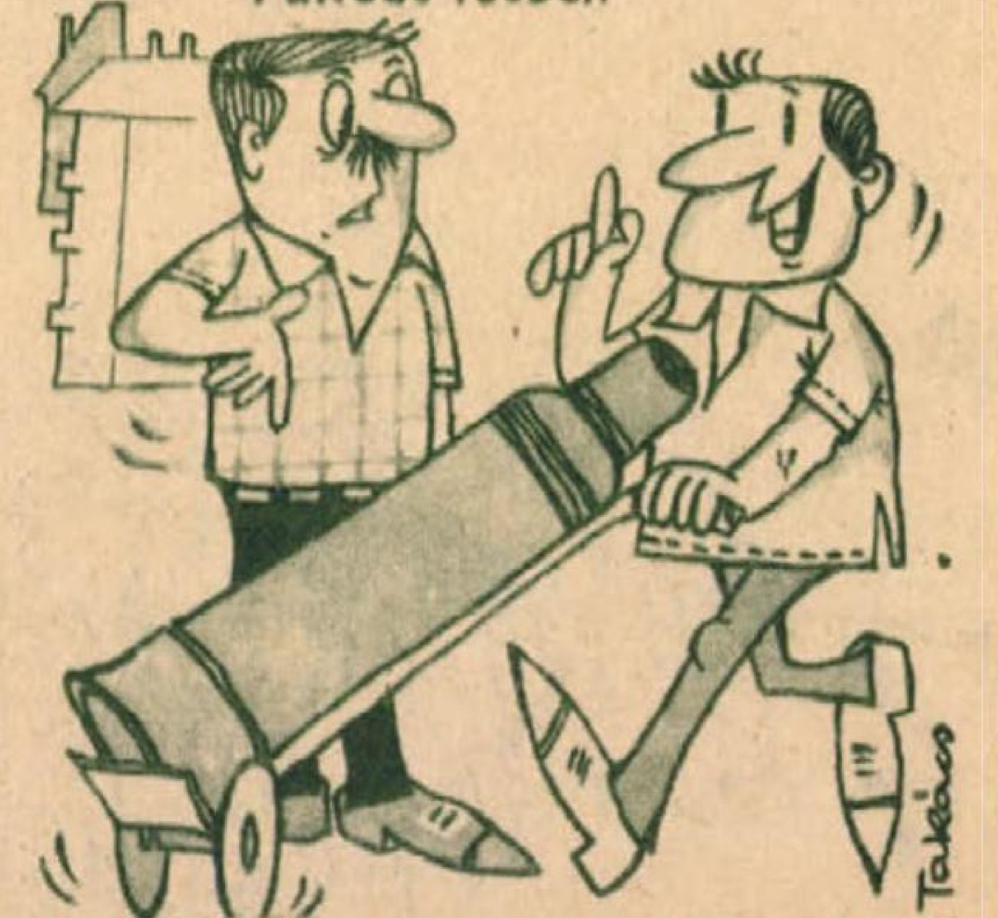
Radványi Barna

Imádja a sebességet

Szűr-Szabó József rajza

Fülledt időben

– Mit csinálsz az oxigénpalackkal?
– Viszek a családnak egy kis friss levegőt . . .

VÁROSLIGETI HETEK

IHLET

Tűnődve nézem, hogy a Vidám Park előtt
kígyózva fut a sínpár,
rég a szerelem jutott eszembe erről,
ma már csupán egy rímpár...

VURSTLIGÖG

Bennem a most zajló ünnepségek során
nem kis büszkeséget e tény képezett:
engem még kidobott egy kidobóember,
és a Helfgott bácsi lefényképezett!...

OMNIBUSZMÁMOR

Míg üldögéltünk az apró lóbuszon;
mennyekben jártunk, nem a glóbuszon!,
de egy zsúfolt trolibusz láttán agyunk
rádöbbentett arra, hogy hol vagyunk...

UJJÉ, A LIGETBEN!...

Mi az oka: közöny, vagy a múló évek
miatt a vállamra nehezedő súly-é?
Nem tudom, csak azt, hogy ma már
a ligetben
elvétve sem akad a számomra „ujjé"...

Szilágyi György

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ROSSZ AZ OPTIKÁJA

Az OFOTÉRT 28. számú boltjában (Szolnok, Beloiannisz u. 2.) április 17-én megrendeltem 18 színes felvétel különböző méretű nagyítását. Az ezért járó 390 forint összeget előre kifizettem.

A képeket május 5-én vettem át. Sajnos, azok nagyon rosszul sikerültek. Ezért valamennyi képet május 6-án visszaküldtem a kivitelező Foto-Optika Ksz.-nek (Bp., V., Kossuth Lajos utca 17. I. em.), és kértem azok megismétlését. Mellékeltem továbbá mintaként két darab — ugyanazon negatívról készült — összehasonlíthatatlanul jobb minőségű képet.

Május 12-én nagyon udvarias hangú választ kaptam, amelyben az illetékesek közölték velem, hogy a reklamációnak helyt adnak, és a nagyításokat kívánságom szerint — a mintaképekhez hasonló kivitelben — megismétlik.

Miután hiába vártam a képeket, június 21-én újabb levelet írtam, és ismételten kértem a megismételt képek elküldését.

Azóta még csak egy sornyi válaszra sem méltattak. Ezek szerint nemcsak a képekről kell lemondanom, hanem még a negatívomat és a mintaképeimet is elveszítem.

Kedves Foto-Optika Ksz! Higgyék el, az ilyen eljárásnak nagyon rossz az optikája!

Lauritz Miklós
Szolnok, Pólya T. u. 19.

Szigorú fegyelmi

Vasvári Anna rajza

– Felfüggesztett dorgálásra ítéljük!

Haladó UTCANEVEKET!

Nagy érdeklődéssel olvastam, hogy az Egészségügyi Szervezési Intézet vezetője bejelentéssel fordult a Fővárosi Tanácshoz, s abban lelepplezte néhai Stáhly Ignácot, aki nem átall nevével utcát jelölni, holott a Bach-korszakban visszataszító politikai szerepet játszott. A VIII. kerületi tanács ugyan kötelességszerűen kiderítette (egyébként minden lexikonban benne van), hogy a kiváló 48-as honvédorvos még a Bach-korszak előtt elhunyt, sőt, a világosi fegyverletételt sem érte meg, de nem lehetetlen, hogy később Bach-huszár lett volna. Az ember sohasem lehet eléggé éber.

A figyelemreméltó bejelentés kétféle tanulsággal is szolgál. Először is öröm hatja át az ember honfiúi keblét arra a gondolatra, hogy nálunk az egészségügyi szervezés ilyen magas fokon áll, s a nagyfontosságú intézet igazgatójának nincs más egészségügyi gondja, mint múltszázadbeli orvosok politikai megbízhatóságának felkutatása. Ugyanakkor azonban arra is figyelmeztet, hogy lenne még éppen elég tennivaló az utcanevek átvizsgálása terén, mert bizonyos, hogy nem egy utcatábla méltatlan személyiséget takar. Az még csak hagyján, ha egy közért-boltve-

zetőről kiderült, hogy annakidején tatárbérenc és Batu kán besúgója volt. De akiről utcát neveztek el, az feddhetetlen legyen, mint Caesar neje. Tessék csak komolyan foglalkozni az utcanevekkel kapcsolatos bejelentésekkel!

Tudomásunk szerint az Újságíró Szövetség a Kacsa utca ellen tiltakozott, az Írószövetség pedig a Dagály utca ellen. Erre az utóbbi kifogásra a Tanács különben azzal válaszolt, hogy amíg az írói honoráriumot terjedelem szerint állapítják meg, a dagályosságnak meglesz a maga gazdasági és irodalmi jelentősége.

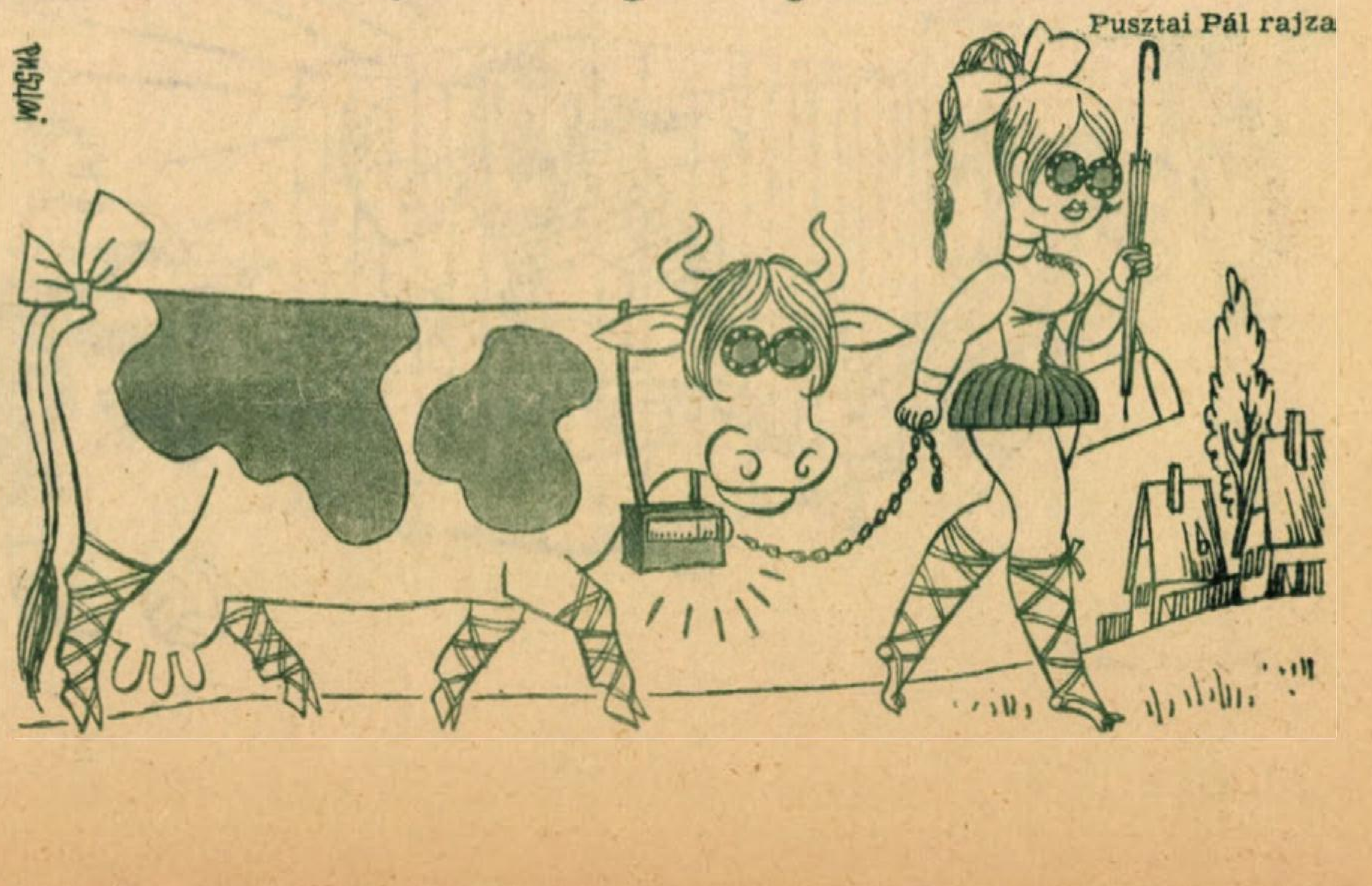
Azt is felvetették a bejelentők, hogy helyes-e az ifjúságot az Iskola utca puszta nevével bosszantani, s vajon a Délibáb utca arra tanítja-e a fiatalokat, hogy reálisan tervezzék meg jövőjüket. Bejelentés érkezett a Cica utcából is, s a levélírók erélyesen leszögezték, hogy utcájukban komoly, felelősségtudattól áthatott nők is laknak.

Nem érdektelen az az indok sem, amellyel valaki a Gutenberg tér ellen tiltakozott. „Tudják az illetékesek, hogy mi mindent kinyomtattak Gutenberg újítása segítségével?!"

Feleki László

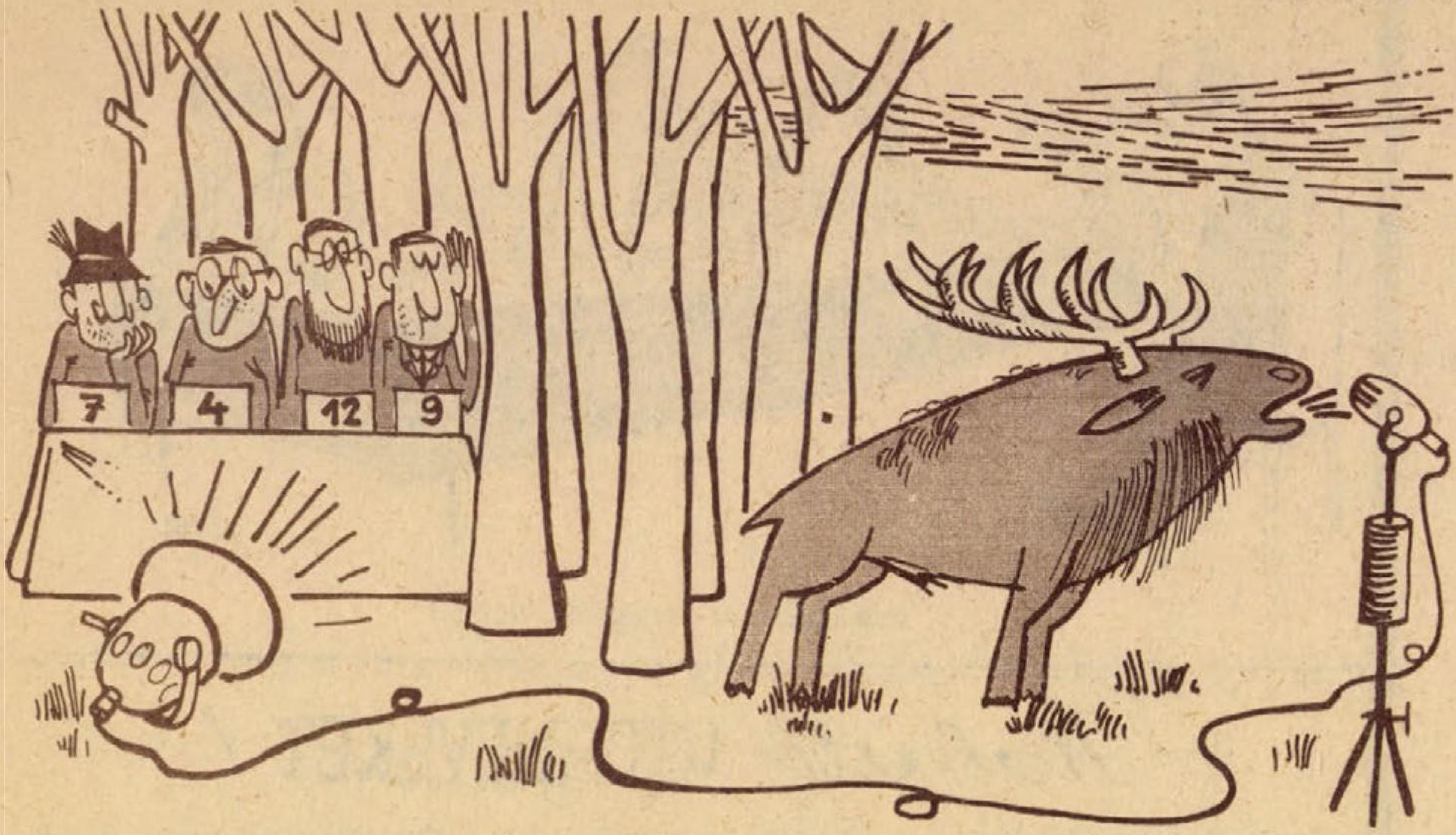
Hazafelé a Mezőgazdasági Kiállításról

Pusztai Pál rajza

Őszi selejtező

Barát József rajza

Hiúság

Kiállítás durva játékért

Várnai György rajza

NYÁRVÉGI TÖRPE VERSEK

A nyár krónikája

A nagy nyár júniusba' landolt,
hotelek, sátrak mind megteltek,
telt házzal dolgoztak a strandok
és a Házasságkötő Termek.

Trabant

Ma nincs még autóm, ámde lesz
— mondom magamba' — holnap!
Ezt nevezi a tudomány
autószuggesztiónak.

Egy gólya

Egy gólya sétál a mezőben,
pár röpke hét s már messze szárnyal,
Nem visz magával semmi poggyászt,
csak emlékeket garmadával.

Előzetes az őszi divatról

A divatnak hóbortja tombol,
most meghirdették a molettek:
mini-szoknya és maxi-tompor.

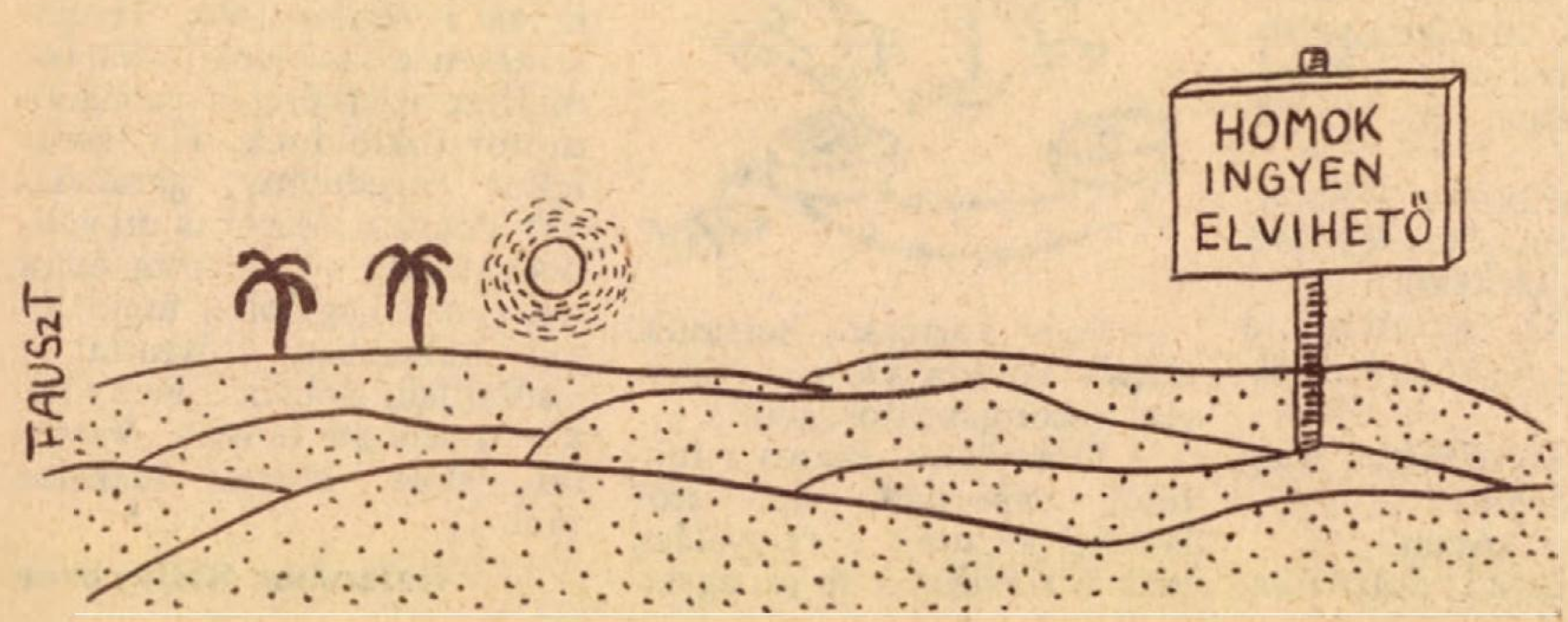
Bródy László

Az üzletember

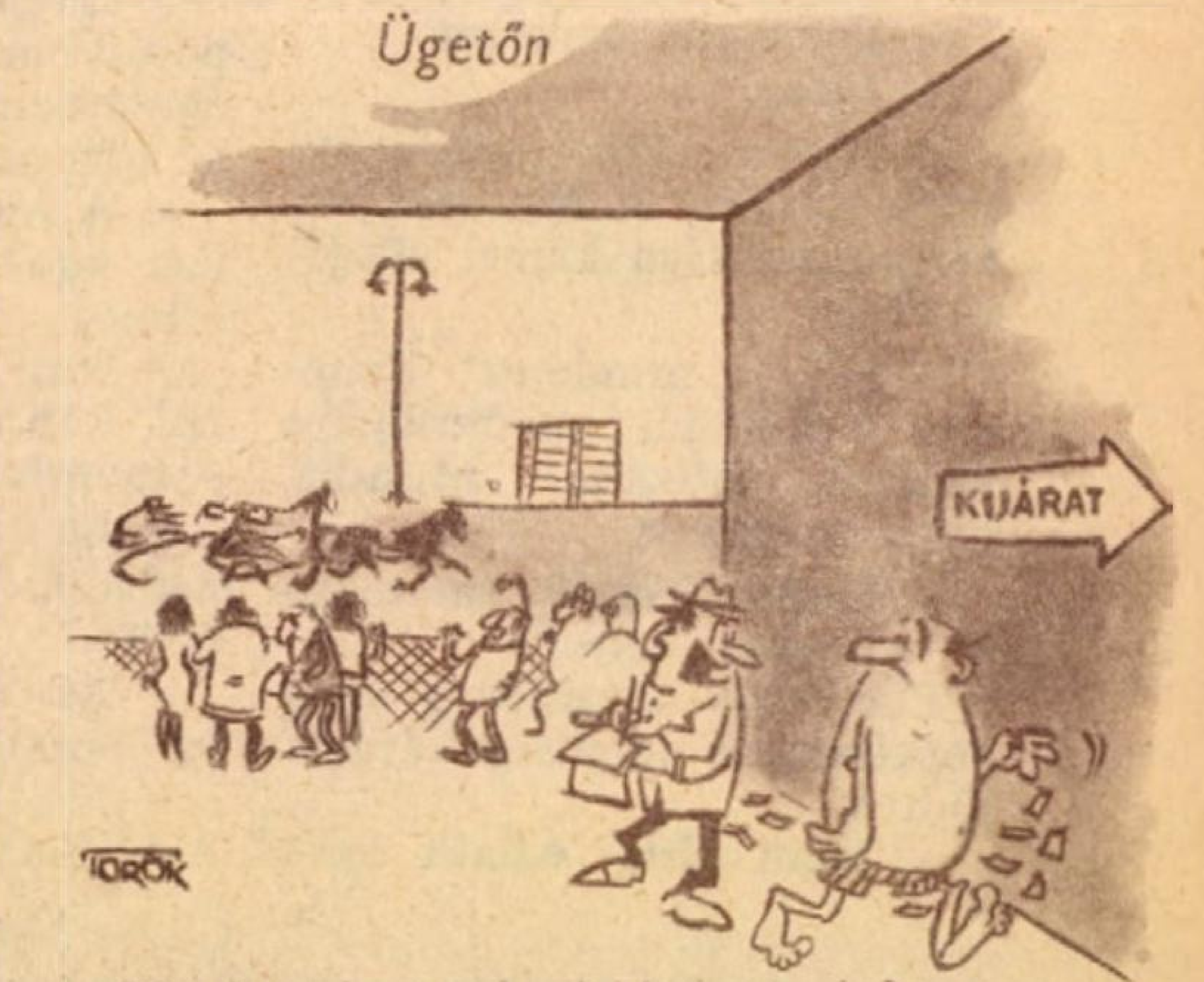
Sajdik Ferenc rajza

A Szaharában

Ügetőn

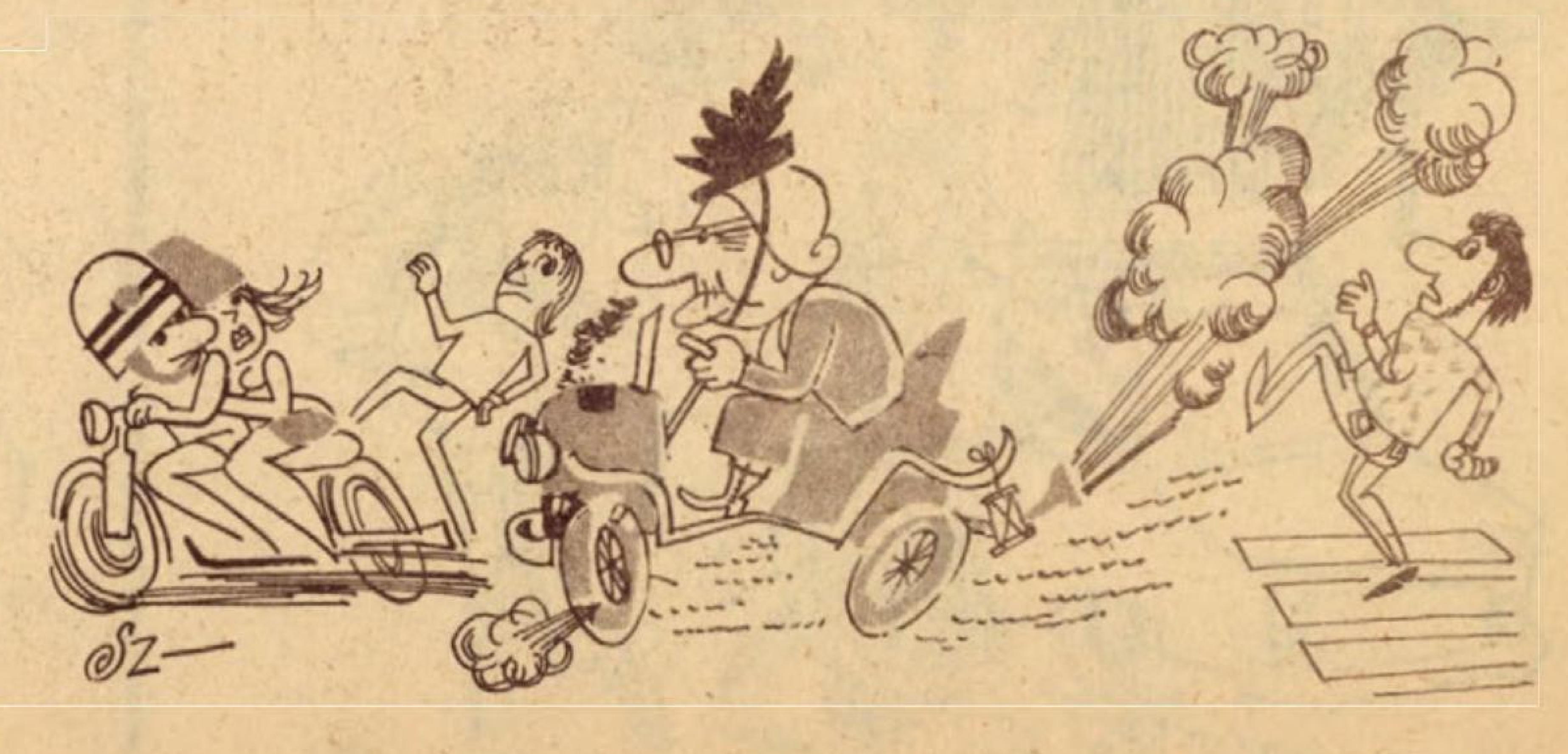
– Mondja, nincs valami biztos tippje?

Nincs új a nap alatt

Fogat fogért

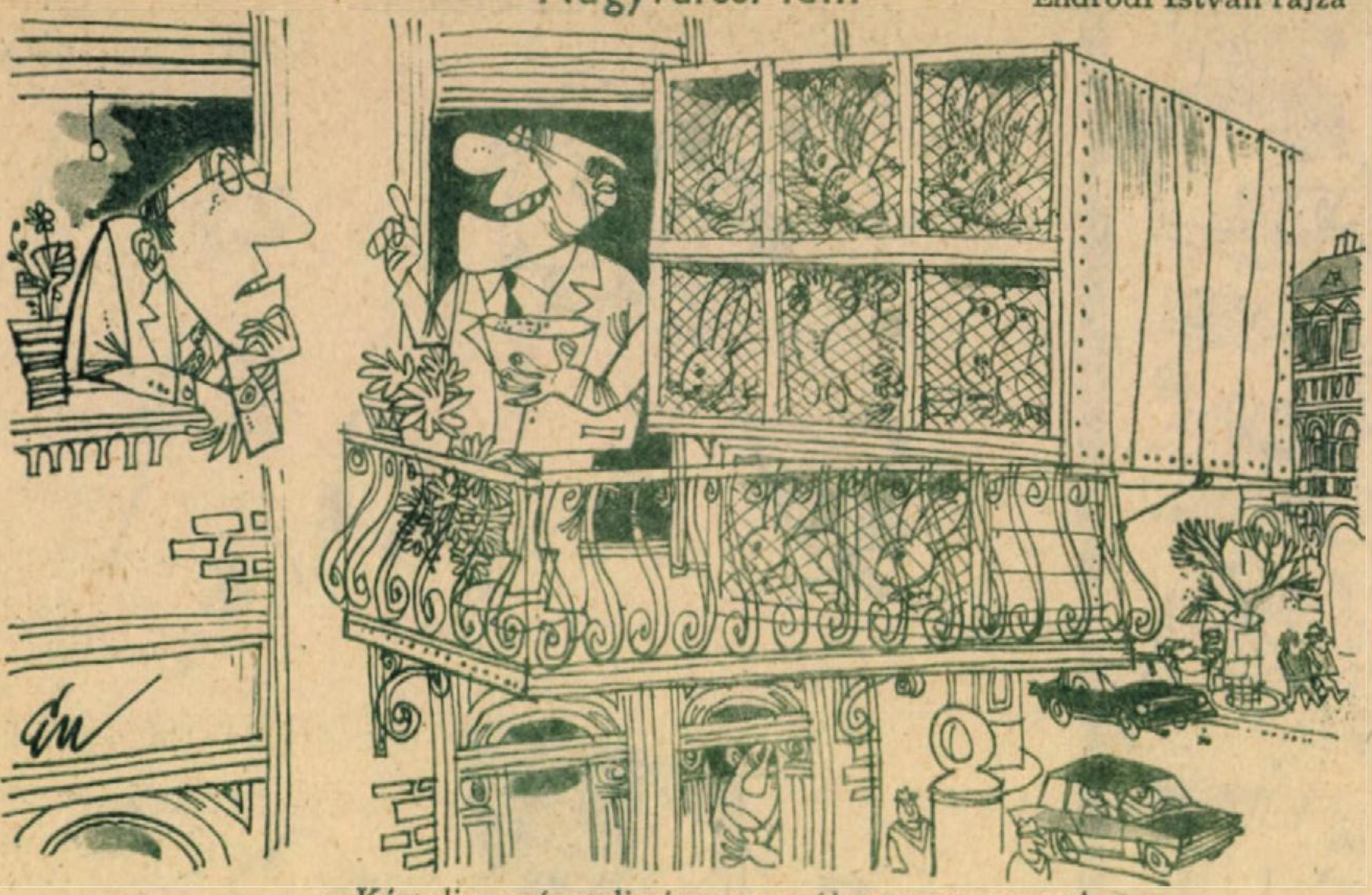
Szűr-Szabó József rajza

– Nem fogják mindig csak az öregeket gázolni! ...

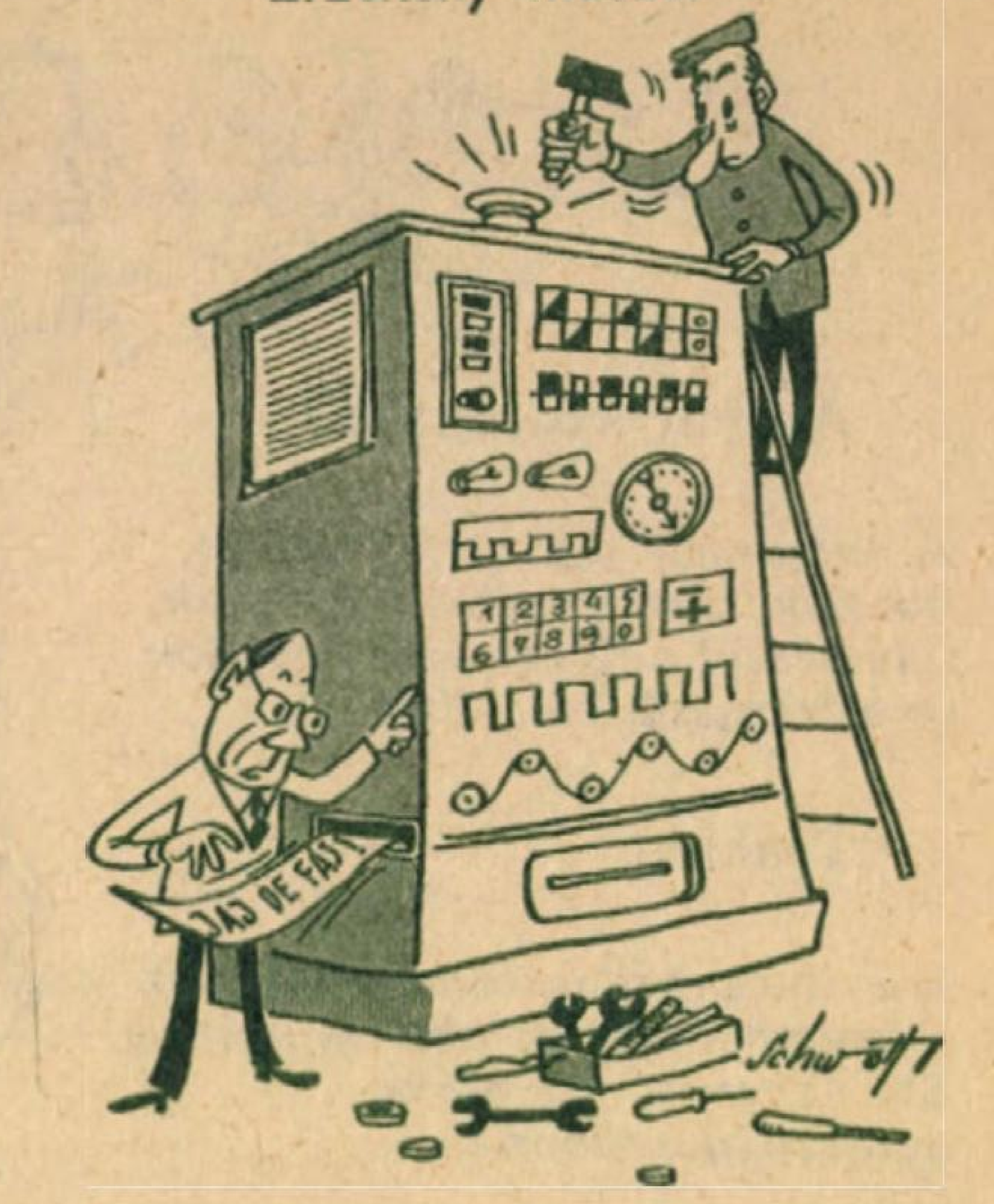
Nagyvárosi idill

Endrődi István rajza

– Képzelje, már teljesítettem nyúlexport-tervemet!

Érzékeny műszer

– Ugye megmondtam, hogy érzéstelenítővel kell javítani!

Poóst keresik telefonon

– Halló! Ott Timsó- és Robbanómotorgyár? Tessék kapcsolni Poós kartársat az exportosztályról.

– Pillanat, adom... Csengetek, de nem veszik fel a kagylót. Poós kartárs szobán kívül van.

– Szíveskedjék megkeresni. Nagyon fontos! Itt a Motorex vezérigazgatósága.

– Tessék várni.

A központos kisasszony kettőt tárcsázott:

– Perczegős szaktárs?

– Igen.

– Nincs ott véletlenül Poós kartárs? A Motorex vezérigazgatósága keresi sürgős ügyben.

– Hű, a mindenit! Biztosan a fokföldi megrendelést akarják lefixálni. Mondja, hogy várjanak.

– Halló! Tessék maradni a vonalban, keresik!

Perczegős leszaladt a nagy gépterembe. Idegesen érdeklődött:

– Nem látta valaki Poós kartársat? Nem? Akkor tessék leállni a munkával! Az egész timsó-részleg az első emeleten keresse, a robbanómotorosok pedig az alagsorban és a padlásfeljárónál! Azonnal kerítsék elő! Az exportunkról van szó!

A dolgozók szervezett csoportokban szétszéledtek az épületben. Perczegős leszólt a központos kisasszonynak:

– A Motorex még a vonalban van? Kérjen egy kis türelmet.

– Halló! Motorex? Azonnal kapcsolom. Tessék várni – mondta a központ.

– Igen. De leteszem a kagylót, mert fogytán a türelmem.

– Az ég szerelmére! Még két percet kérünk.

– Na, nem bánom.

A gyár kitűnő dolgozója, Stehola kopogás nélkül nyitott be Stirpák Sándorhoz, a gyár balsorsú igazgatójához. Stirpák éppen megbeszélést tartott az osztályvezetőkkel az export fokozásáról:

– Mit akar? – nézett dühösen Steholára.

– Poós kartársat keressük. Sürgős telefon várja a Motorex vezérigazgatóságától.

– Uramisten! Biztos a fokföldi exportról van szó! Poóssal kezdték a tárgyalást, csak ő fixálhatja le az ügyet. Kartársak! Az értekezletet bezárom. Poóst kerítsék elő élve vagy halva! – adta ki a jelszót, s azzal a kitűnő szimatú Stirpák a büfébe rohant. Poós természetesen a pult mellett álldogált, és büszkén tömte magába a halas szendvicset.

– Te szerencsétlen! Te itt eszel, amikor a Motorex végre telefonált? Rohanj a szobádba! Vedd át a vonalat!

Poós visszarohant a szobájába.

– Halló! Itt Poós. Elnézést kérek a várakozásért. Természetesen a szokásos feltételek mellett. Ezerkétszáz robbanómotor Fokföldnek. Tíz százalékos engedmény, garanciával. Pótalkatrészről is mi gondoskodunk! – kiáltotta érces hangon a kagylóba, majd jóval halkabban folytatta: – Csókollak, drágám. Félnyolckor a szokott helyen. Vacsorát, italt hozok magammal...

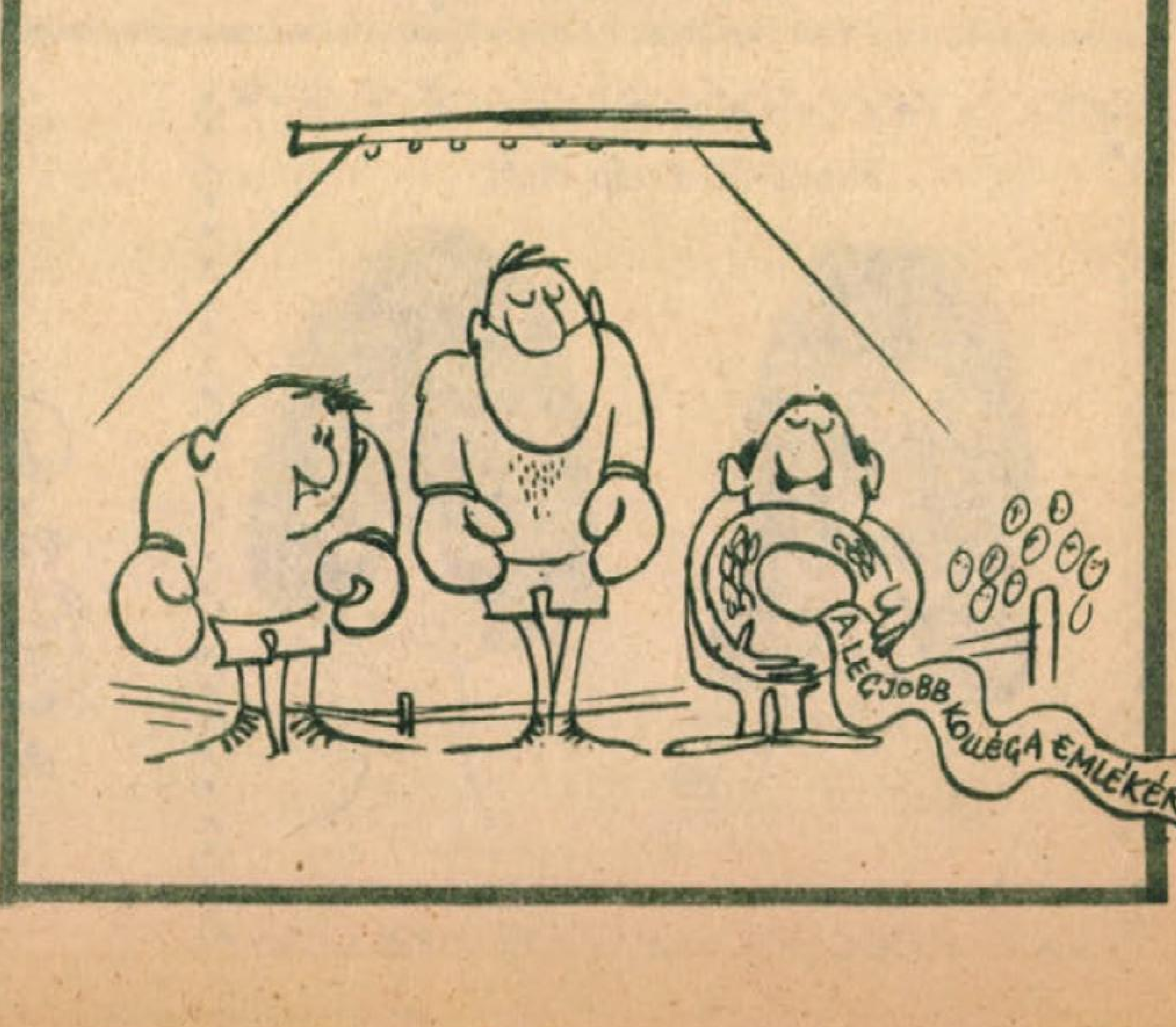
Galambos Szilveszter

Gondos családapa

– Te mennyit adsz haza a keresetedből?...

Lelki előkészítés

Kedves Ludas!

Barátom panaszkodott a minap:

— Átkozott pechem van! Képzeld, egy motorkerékpár és egy varrógép közé estem!

— És nagyon megütötted magad?

— Félreértesz! A lottó tárgynyeremény sorsolásán estem közéjük. Az előttem levő számmal egy motorkerékpárt, a mögöttem levővel egy varrógépet nyert valaki.

Papp Péter
Pécs

A Ludas egyik legutóbbi címlapján kifigurázták az olyan tisztviselőket, akik az ügyfelek előtt fogyasztják el ebédjüket, tízóraijukat. Sajnos, néhányan kényszerítve vagyunk erre. Például jómagam és sorstársaim is, akik Budapest egyszemélyes postahivatalainak kezelői vagyunk. (Húsz ilyen postahivatal van a fővárosban!) Korábban 30 perces ebédszünet volt biztosítva számunkra, ez alatt a hivatalt zárva tarthattuk. Július közepén egy igazgatósági rendelet ezt megszüntette, a nyolcórás nyitvatartási idő alatt egy percre sem csukhatjuk be a hivatalt. Enni viszont nekünk is kell, így hát kénytelenek vagyunk szerény ebédünket ügyfeleink statisztálása mellett elfogyasztani. Tessék elhinni, ez nekünk legalább annyira kényelmetlen, mint az ügyfeleknek. Mindkét fél részére az lenne a legjobb megoldás, ha visszakapnánk a 30 perces ebédszünetünket!

Egy postás, a húsz közül

A fesztivál egyik nyertes számának hatására divatossá vált a tizenévesek körében ez a szóhasználat: „Bokáig belédestem." Tegnap viszont ennek egy új variációját hallottam egy kamasz szájából:

— Az Ági? Nem érdekel tovább! *Bokáig kiábrándultam* belőle!

S. I.
Budapest

Mindig nagy figyelemmel kísértem a humoristák erőfeszítéseit, akik az általuk kitalált, nemlétező vállalatokat igyekeznek a legkülönlegesebb névvel ellátni. (Bámexbumfért — például.) Egy-egy valóban létező vállalatunk „keresztapja" azonban néha túltesz a humoristákon is, és olyan névrövidítéseket alkalmaz, amelyek nevetésre ingerlik az embert. Mindez akkor ötlött fel bennem, amikor olvastam egyik napilapunk hirdetési rovatában, hogy „a Papíripari Vállalat PAHUBEGYÜ üzemegysége segédmunkásokat keres". Hát meg lehet ezt állni kacagás nélkül?

S. L.
Budapest

Egy hirdetés a Dél-Magyarországból:

„Magas termetű, csinos (legalább 90 kg) férfi ismeretségét keresem házasság céljából. Csak fényképes levelekre válaszolok. »Ezt a májust ne hagyjuk ki«... jeligére."

Mivel a hirdetés megjelenésekor az idei május már elmúlt, remélem, ez az ajánlat a jövő májusra is érvényes, s akkorra már én is a siker reményében pályázhatom. Most ugyanis még csak 89 kiló vagyok...

Egy szegedi olvasó

IMPORT HUMOR

KORSZERŰ TŰZOLTÁS

(„Urzica", Bukarest)

CSALÁDI VITA

(„Le Rire", Párizs)

A HATÁRNÁL

HELYEZKEDŐK

(Szeles Károly rajzai, Novi-Sad)

Rablópecsenye

Már akkor is...

– Mit szólsz hozzá, hogy milyen sok manapság az ételmérgezés!

Új nyári egyenruhát kaptak rendőreink. Rövid ujjú fehér nyári ing, szalmafonatból készült sapka. Nem kell többé a kánikulában verejtékezniök. A Palatinus strand előtt is egy új egyenruhás rendőr silbakol. Bizony, kevés a parkolóhely, és az autósok — kényszerből — nemegyszer tilos helyen állnak meg kocsijukkal. Egy ilyen kocsihoz készül éppen a rendőrünk. A kocsiban ketten ülnek: a tulajdonos és a felesége. Mielőtt azonban a rendőr megszólalhatna, az asszony felkiált:

— Nicsak, új egyenruha! És biztosan kellemesen szellős viselet. Jaj, megengedné, hogy megtekintsem a szalmafonatú sapkát?

A rendőr zavartan átadta, majd, amikor visszakapta, felrakta a tarkójára, és barátságosan így szólt:

— Itt nem szabad parkolniok. Keressenek valami más helyet!

A kocsi elindult, az asszony, rövid út után, így szólt a férjéhez:

— Most legalább ötven forintnyi büntetést megúsztál a jóvoltomból. Még hozzáteszel háromszázat, és megveszem azt a tündéri kis ruhát, amit tegnap kinéztem magamnak . . .

»«

Antikvárium. Verejtékező férfi állít be az üzletbe, kezében egy bőrönd, teli könyvekkel. Kirakosgatja a könyveket a pultra: huszonegy kötetes régi német lexikont. Az antikvárius ránéz a könyvekre, megbeszélést folytat a kollégáival, majd így szól:

— Sajnos, nem kell. Nem tudjuk használni!

A férfi nézi a huszonegy vastag kötetet. Most mit csináljon? Az antikváriumig taxival jött, de most már nem akar pénzt kiadni.

— Szabjon meg valami olcsó árat, itthagynám.

— Sajnálom, nem lehet.

— Akkor itt hagyom ingyen maguknak! Én nem cipelem tovább!

— Azt sem lehet! Nincs nekünk elegendő raktárunk!

— Szóval, ingyen sem kell? Ezesetben . . . — a férfi felkapja üres bőröndjét, és villámgyorsan futni kezd a kijárat felé. Az antikvárius utána rohan. De nem kiabálhat „Tolvaj! Tolvaj!”-t, hiszen a lexikonos pasas nem lopott, hanem minden ellenszolgáltatás nélkül otthagyta könyveit. Az üldözött csakhamar egérutat nyer, és eltűnik.

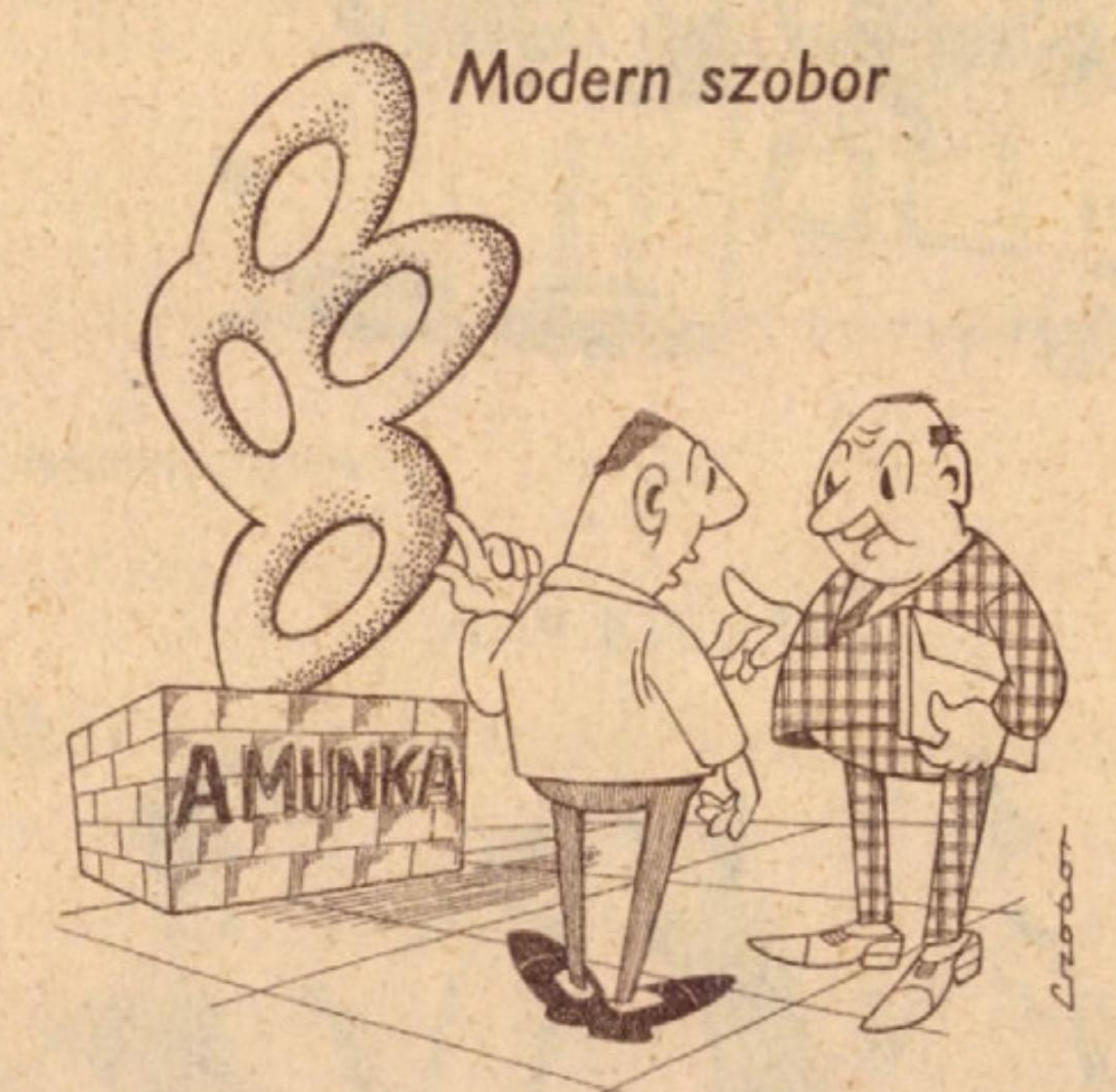
Úgy látszik ismerte azt a híres amerikai apróhirdetést, hogy: „Ingyen odaadom a zongorámat annak, aki elszállítja tőlem!” . . .

Tardos Péter

Könyvsiker

Modern szobor

– Mik ezek a lyukak?
– A munkaszünetek . . .

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 67.1144 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504